

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδός Προαστείου, αρ. 10

Δι' συνδρομαί αποστέλλονται απ' εθελίας εις Αθήνας δια γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εικόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: 'Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ιστορικόν μυθιστόρημα, μετάφρασις Ι. Π. Παῦ. — Γεωργίου 'Ορέ: Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Π. Γεωργαντοπούλου [τέλος].

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

'Εν Αθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ῴν Ὀκτωβρίου τοῦ 9' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὄσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30ῴν παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΔΑΝ

[Συνέχεια]

'Ἐπὶ ἐτέρου φύλλου χάρτου ἔγραψε ταχέως γραμμὰς τινὰς, τὸ φύλλον δὲ τοῦτο ἔθηκεν ἐν μικρῷ χαρτοφυλακίῳ, ὅπερ ἔκρυπεν εἰς τὸ θυλάκιόν της.

Καθ' ἦν στιγμὴν ἔκλειεν ἐν τῷ φακέλλῳ τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐπέγραφεν αὐτὴν :

Τῷ κυρίῳ κόμητι δ' Ἀμβαρῆς,

ἡ μαρκησία εἰσῆλθεν.

'Ἐπλησίασεν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἀνωθεν τοῦ ὧμου τῆς Καικιλίας ἀνέγνωσεν τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς.

— Πῶς ! εἶπε, διατί γράφεις εἰς τὸν κόμητα δ' Ἀμβαρῆς ;

'Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠτένισε τὴν μητέρα της.

— Διατί ; Διὰ νὰ τῷ ἀναγγείλω λυπηρὰν εἶδησιν καὶ συγχρόνως μίαν εὐχάριστον. Θὰ κλαύσῃ ἀφ' ἐνὸς καὶ θὰ γελάσῃ ἀφ' ἐτέρου ὡς ἀρχαῖον προσωπεῖον.

— 'Ἡ ἀπάντησις αὕτη εἶναι αἰνιγμα.

— 'Ἰδωμεν, μητέρα μου, καθήσατε πλησίον μου.

— Ἔστω.

— Φρονεῖτε ὅτι εἰς ἀνὴρ δύναται ν' ἀγαπᾷ δύο γυναῖκας συγχρόνως ;

— Ὡ ! Καικιλία. Βεβαίως ὄχι.

— Τότε λοιπὸν δὲν δύναμαι νὰ νυμφευθῶ τὸν κύριον κόμητα Ροζὲ δ' Ἀμβαρῆς, τὸν εὐνοούμενόν σας.

— Διατί.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν μου, ἀλλὰ θὰ σὰς τὸ εἶπω μετ' ὀλίγον. Ἄλλο ζήτημα. Φρονεῖτε ὅτι μία γυνὴ δύναται ν' ἀγαπᾷ δύο ἀνδρας συγχρόνως.

— Ἄλλὰ, Καικιλία, αἱ ἐρωτήσεις σου αὐταὶ εἶναι πολὺ τολμηραί.

— Ἀπαντήσατέ μοι.

— Ὅχι, βεβαίως.

— Τότε ὁ κόμητις δ' Ἀμβαρῆς δὲν δύναται νὰ μὲ νυμφευθῇ...

— Διατί ;

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλο μυστικόν, ἀλλὰ θὰ σὰς τὸ εἶπω καὶ τοῦτο.

— 'Ἰδωμεν, τέκνον μου, τί σημαίνουναι ταῦτα ;

— Τοῦτο σημαίνει, μητέρα μου, ὅτι εἶμαι δυστυχῆς, ὅτι δὲν δύναμαι ν' ἀποφασίσω νὰ λάβω σύζυγον τὸν κύριον δ' Ἀμβαρῆς. Ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὁποῖα οὔτε κἀν ὑποπτεύετε καὶ τὰ ὁποῖα καθιστῶσι τὸν γάμον τοῦτον ἀνεκτέλεστον. Θέλω νὰ μείνω πλησίον σας, νὰ ζῶ ἐλευθέρῳ, ἡσυχῶς, εὐχαριστημένῳ.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐκπλήκτου μαρκησίας.

— 'Ἰδωμεν, μητέρα μου, εἶπε διὰ σπαρρακτικῆς φωνῆς, εἶμαι θυγάτηρ σου, τέκνον σου, τὸ μόνον τέκνον σου. Δὲν θέλεις νὰ μὲ βλέπῃς νὰ ὑποφέρω. Κράτησόν με λοιπὸν. Ἄς ζήσωμεν ἢ μὲν παρὰ τὴν δὲ ἀφοσιωμέναι ! Ἄς πράττωμεν τὸ καλὸν περὶ ἡμᾶς. Εἴμεθα πλούσιαι καὶ δυνάμεθα

νὰ τὸ πράττωμεν· θὰ μᾶς ἀγαπῶσι τοῖουτοτρόπως. Θὰ βλέπωμεν τοὺς πένητας μειδιῶντας κατὰ τὴν διαβάσιν μας. Μητέρα μου, εἰπέ μοι ὅτι συναινεῖς. Ἄς ἀπαλείψωμεν πάντα τὰ μίσση, καὶ πάσαν ζηλοτυπίαν καὶ ἔχθραν. Ἐχομεν πολλὰ ἀδικήματα νὰ ἐπανορθώσωμεν. Τί ἀξίαν ἔχει τὸ χρῆμα ὅταν δὲν εὐεργετῇ τις ; Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως θ' ἀποθάνωμεν. Εἰπέ μοι ὅ,τι θέλεις, ὅτι μὲ ἀφίνεις νὰ πράξω ὅ,τι θέλω. Ἄκουσον· ὅ,τι θὰ δώσω θὰ μοι στοιχίσῃ εὐθηνότερα τοῦ συζύγου.

'Ἡ νεανὶς ὠμίλησεν ἐπὶ πολὺ τῇ μαρκησίᾳ ἀσπαζομένη καὶ θωπεύουσα αὐτήν.

— Ναί, τέκνον μου, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία συγκινηθεῖσα εἰς ἄκρον, ἄς μὴ κλαίωμεν πλέον. Πράξον ὅ,τι ἡ καρδία σου σοὶ ὑπαγορεύει. Ὅ,τι πράξεις θὰ εἶναι καλόν.

'Ἡ Καικιλία ἠθέλησε ν' ἀπολαύσῃ τὴν νίκην, ἣν ἤρατο

— 'Ἰδού, μητέρα μου, εἶπεν, ἀνάγνωσον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γεωργίου Ρισάρ.

Εἶτα δὲ δίδουσα αὐτῇ ἐκείνην ἦν εἶχε γράψῃ διὰ τὸν κόμητα :

— Ἀνάγνωσον καὶ αὐτήν. Θὰ τὴν ἐχειρήσῃς ἔπειτα ἡ ἴδια.

'Ἐλάβεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου της τὸ γραμματίον, ὅπερ ἐν αὐτῷ εἶχε θέσει.

'Ἐν αὐτῷ ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

*Ὁ Μκλό Βοικεβέκ θὰ πληρώσῃ τοῖς κυρίοις Κερανδάλ πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τοῦ γραμματίου τούτου

Καικιλία δὲ Φοντερόζ.

Λαβοῦσα δὲ γραφίδα ἔθηκεν αὐτὴν εἰς τὴν χεῖρα τῆς μητρός της :

— Γράψατε κάτωθεν : «Ἐγκρίνεται».

'Ἡ μαρκησία ἠτένισε αὐτὴν ἠδέως, ἔγραψε τὴν αἰτουμένην λέξιν καὶ ἐπανάδωκε τὸ γραμματίον τῇ Καικιλίᾳ.

— Βλέπεις, μητέρα μου, ὅτι δὲν καταστρέφομαι.

— Τίποτε ἄλλο ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Τίποτε.

Καὶ ἐναγκαλιζομένη τὴν μητέρα της :

— Πόσον είμαι εύτυχής, εἶπε στενάζουσα. Σὲ ἐπανεύρον λοιπόν!

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ ἀπέμαζεν ἐν δάκρυ, ὅπερ δεικνύουσα τῇ Καικιλίᾳ εἶπεν:

— Σοὶ κοστίζει ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων εἰσόδημα, σκέφθητι.

— Λοιπόν! μητέρ μου, δὲν εἶναι τίποτε.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ἡ μαρκησία συγκινημένη.

ΙΗ'

Ἐνθα ἡ δικαιοσύνη τίθεται εἰς κίνησιν.

Οἱ διερχόμενοι τὴν ἀπὸ Βὰν εἰς Ζοσελὲν ὁδὸν τὴν τελευταίαν Πέμπτην τοῦ Ὀκτωβρίου εἶδον πομπώδη συνοδίαν ἐπισήμως βαίνουσαν.

Πολυάριθμοι χωροφύλακες συνώδευον ἀμαζαν ἀκάθαρτον καὶ πεπαλαιωμένην συρομένην ὑπὸ δύο κατεσκληρότων ἵππων, ἣν ᾠδήγει ἵπποκόμος φέρων στολὴν ἀρκούντως ρυπαράν.

Οἱ ἄεργοι Βρεττανοὶ ἐσταμάτων μετὰ περιεργείας κατὰ τὴν διάβασιν τῆς ἐκτάκτου ἐκείνης συνοδίας.

Θὰ ἔλεγέ τις βλέπων τὴν ἀσχημίαν τῆς ἀμάξης ὅτι ἦσαν μέλη τοῦ παρλαμένου μεταβαίνουσα εἰς ὑποδοχὴν διοικητοῦ τινος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'.

Ἐν τούτοις τὸ φορεῖον ἐκεῖνο περιεῖχε τρία πρόσωπα, ὧν τὰ δύο ἐγνωρίσαμεν ἤδη.

Ὁ κύριος δὲ Βουζιέρ χαρῖεις πάντοτε, μὲ λευκὸν λαιμοδέτην καὶ μὲ μειδιάμα εἰρωνίας μετέβαιναν εἰς Πενοῆ ὡς εἰς διασκέδασι.

Ἡ ἀνωτέρα ἀνακριτικὴ ἀρχὴ εἶχε διατάξει ἀνακρίσεις καὶ τοῦτο εἰς ἄκρον ἠὺ χαρίσσει τὸν κύριον εἰσαγγελέα, ὅστις οὕτω ἔθετεν εἰς κίνησιν χωροφύλακας καὶ ὑπαλλήλους.

Ὁ ἄλλος ἦν ὁ κύριος Ὄβερτὲν σοβάρως καὶ σύνοφρος.

Τέλος οἱ δύο οὗτοι δικαστικοὶ λειτουργοὶ συνωδεύοντο ὑπὸ τινος ἀνδρὸς χαμηλοῦ ἀναστήματος, αἰλουροειδοῦς μορφῆς λίαν παραδόξου.

Οὗτος ἐκαλεῖτο Ἀριστείδης Κεσέρ καὶ ἦν δικαστικὸς κλητῆρ.

Ὅτε ἡ συνοδία, ἀποτελουμένη ὑπὸ δύο ἐνωμοτιῶν χωροφυλάκων, διήλθε τὸ Ἐλθὲν αἰ ἐχθρικαὶ ἐκδηλώσεις τῶν κατοίκων ἐξεργάγησαν ὡς πῦρ διευθυνόμενον κατὰ τῶν φυλάκων τούτων τῆς δημοσίας τάξεως:

— Οἱ σταυρωτῆδες!

— Οἱ κατεργαροί!

— Οἱ δῆμιοι!

— Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ τοῦς Κερανδάλλ!

— Καὶ γίνεται τόσος θόρυβος διὰ τὰ λόγια μιᾶς τρελλῆς!

Αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια ἔλεγον ἐν ἀγανακτήσει οἱ ἀγαθοὶ χωρικοί.

Ὅτε οἱ χωροφύλακες εἰσήλθον εἰς τὴν χέρσον, ὁ εἰσαγγελεὺς ἀναλαμβάνων τὸ σύνθηρος αὐτῶ ὕψος, εἶπε τῷ ἀνακριτῇ:

— Δὲν εἶναι εὐκολὸν νὰ ἐκταφῇ ὁ νε-

κρὸς ἐκ τοῦ ἔλους, ἀγαπητὲ κύριε Ὄβερτὲν.

Ὁ ἀνακριτὴς κατηράτο τὴν ὄραν, καθ' ἣν ἔλαβε τὴν ἐντολὴν νὰ προβῇ εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάκρισιν.

Παρεσκευάζεν ἐν τῷ νῷ τὰς ἐρωτήσεις, ἃς θ' ἀπηύθυνε καὶ κατέστρωνεν ἐν εὐσυνειδησίᾳ τὸ σχέδιόν του.

Ὁ κλητῆρ ἀπεθαύμαζε διὰ τῶν θυρίδων τῆς ἀμάξης τὸ θέαμα τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκείνης ἐρημίας.

Ἦτο καλλιτέχνης ὁ ἀπλοῦς ἐκεῖνος γραφεύς. Ἠγάπα νὰ ἱχνογραφῇ. Διὰ τοῦτο ἔφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ μετὰ τῶν χαρτοσήμων καὶ χάρτην σχεδιασμάτων, ἐφ' οὗ ἐσχεδίαζε τοπία καὶ γελοιογραφίας δικαστῶν ἢ δικηγόρων.

Ἄγαμος καὶ ὑποχονδριακὸς κατὰ κείναιον οἰκίσκον ἐκ τριῶν δωματίων, οἱ τοῖχοι τοῦ ὁποῖου ἐκαλύπτοντο διὰ τῶν σχεδιασμάτων του.

Ὁ Ἀριστείδης Κεσέρ δὲν ἦτο ἀνευ ἀξίας, θὰ εὑρίσκε δὲ ἐπικερδῆ ἐργασίαν εἰς τινὰ σατυρικὴν ἐφημερίδα, ἐπρωτίμα ὅμως τὴν τρώγλην του, ἐν ἧ ἔζη εὐχαριστημένος.

Οὐδόλως ἔμελλεν αὐτῷ διὰ τὰ ἐγκλήματα.

Τὸ τοπίον ὅμως ἔθελγεν αὐτόν.

— Τί σκέπτεσαι Κεσέρ; ἠρώτησεν αὐτόν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης.

— Τῆς ἀληθῶς στρατιωτικῆς. Οἱ χωροφύλακες συντελοῦσιν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν γραφικότητα τῆς εἰκόνας.

— Ἀλλὰ πρέπει, κύριε εἰσαγγελεῦ, νὰ φαντασθῇ τις αὐτοὺς ἐνδεδυμένους συμφῶνως τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ, διότι τὸ Πενοῆ εἶναι ὅλως μεσαιωνικόν.

— Τὸ γνωρίζεις;

— Ἐκ φήμης. Οὐδεὶς μεταβαίνει ἐκεῖ.

Κεῖται ἐν μέσῳ τῆς χέρσου.

Καθ' ὁδὸν καὶ ἄλλοι χωροφύλακες ἠνώθησαν τῇ συνοδίᾳ.

Ὁ Μισὸ καὶ οἱ δύο αὐτοῦ ἀκόλουθοι ὁ Κρελοῦς καὶ ὁ Πισερὺλ ἐπλησίασαν καθ' ἣν στιγμὴν ἡ συνοδία ἀφικνεῖτο ἐπὶ τῆς πλατείας καὶ παρετάσσεται ὡς εἰς μάχην ἐνώπιον τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Κουσσάκ.

Ἡ ἀμάξα ἐσταμάτησεν, ὁ δὲ Μισὸ ἀφιππεύσας ἔκρουσε διὰ τοῦ ρόπτρου τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος τῶν Κερανδάλλ.

Ἄνωθεν τοῦ ρόπτρου ὑπῆρχε στρογγύλη θυρὶς κιγκλιδωτῆ.

Ἡ Ροζίνα σπεύσασα εἰς τὸν κρότον ἔδειξε τὸ ἐξ ὀργῆς ἐρυθρὸν πρόσωπόν της εἰς τὴν θυρίδα.

— Τί θέλετε; ἠρώτησεν.

— Ἄνοιξον.

— Διατί;

Ὁ Μισὸ προέφερε τὴν λέξιν ἀποστασίας καὶ ἔλαβε τὸν λόγον.

— Οὐδὲν ἄλλο ἐζήτησον εἰμὴ νὰ ἀνακρίνωσι τὴν Μαριάνναν Κερανδάλλ.

— Εἶναι ἐδῶ, εἶπεν ἡ Ροζίνα σύρουσα τὰς δύο σιδηρὰς ράβδους, αἵτινες ἔκλειον τὴν εἰσοδον.

— Μόνη; ἠρώτησεν ὁ Μισὸ.

— Μόνη μὲ τὴν δεσποσύνην Ἀγνήν.

— Καὶ οἱ ἄλλοι;

— Ἐσήλθον. Δὲν τοὺς εἰδοποιήσατε ὅτι θὰ ἔλθετε. Ἐπειτα δὲν σὰς ἔχουν ἀνάγκην!

Ἡ Ροζίνα εἶχε τὸ ὕψος ἀλέκτορος ἐν μάχῃ ἀνεψυμένου ἐπὶ τῶν ποδῶν του καὶ ἀποδεχομένου πρόκλησιν.

Ἄλλ' ἡ ἔντιμος μορφή τοῦ κυρίου Ὄβερτὲν καὶ οἱ καθησυχαστικοὶ λόγοι τοῦ εἰσαγγελέως κατηύνασαν αὐτήν.

ᾠδήγησε τοὺς δικαστὰς εἰς τὸ δωματίον τῆς ἀσθενοῦς λέγουσα αὐτοῖς:

— Ἐλθετε. Ἡ Μαριάννα θὰ σὰς ἀποκριθῇ εἰς τὸ κρεβάτι, διότι δὲν ἔμπορεῖ νὰ σηκωθῇ.

Καὶ πρὸς τὸν Μισὸ:

— Τὸ ἔξευρετε ὅτι ἡ Μαριάννα εἶναι τρελλή!

— Ἐλα, σιώπα, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ. Συμβαίνουν σπουδαῖα πράγματα.

— Ἐπρεπε νὰ ἐντρέπестθε, προδότη, εἶπεν αὐτῷ ἡ Ροζίνα. Θὰ γίνετε αἰτία συμφορᾶς!

Ὁ κλητῆρ γραμματεὺς ἐσταμάτα ἀνὰ πᾶν βῆμα.

— Ἐξάσιον! Θεῶν! μικρὸν φρούριον! εἶμαι ἐρωτευμένος! ἀνεφώνει.

Ἄλλ' ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ἦτο ἐρωτευμένος μὲ τὴν οἰκίαν. Ἐκεῖνος ἠτένιζε τὴν ὑπερήλιδα μετ' ἐκφράστικου ἐnthουσιασμοῦ.

Ἄλλ' ὁ κόμης δὲ Βουζιέρ ὑπὸ ἄλλου κατελήφθη αἰσθήματος, ὅτε εἰσήλθεν εἰς τὸ δωματίον τῆς παράφρονος.

Ἡ Ἀγνή, μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ, ὠχρὰ καὶ τρέμουσα ἵστατο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς μητρὸς της.

Ὁ εἰσαγγελεὺς τὰ πάντα ἐλησμόνησεν ἐνώπιον τῆς θελκτικῆς ἐκείνης καλλονῆς, ἐνῶ ὁ γραμματεὺς, ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ἀπεθαύμαζε τὸ πρὸ αὐτοῦ ἐκτυλισσόμενον πανόραμα.

— Γραφικώτατον, ἔλεγε, μοναδικόν!

Ὁ ἀνακριτὴς ἀπέσπασε τῆς ἐκστάσεως τὸν κλητῆρα λέγων αὐτῷ:

— Γραμματεῦ, γράψατε.

Μετὰ τὴν προσπάθειαν ὅπως λάβῃ παρὰ τῆς παράφρονος λογικὴν τινὰ ἀπάντησιν:

«Οὐδεμίαν ἠδυνήθημεν νὰ λάβωμεν πληροφορίαν παρὰ τῆς Μαριάννας Κερανδάλλ, ἥτις φαίνεται πάσχουσα βεβαίως ὑπὸ παραφροσύνης».

— Σὰς τὸ εἶπα, εἶπεν ἡ Ροζίνα.

— Σιωπὴ!

— Ναί, μὰ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ταρασσετε μίαν δυστυχῆ.

— Θὰ σιωπήσῃς!

Ἡ μικρὰ μὲ διασκεδάζει, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Τί, δὲν ἔχομεν δικαίωμα νὰ ὀμιλῶμεν. Ἐδῶ εἴμεθα εἰς τὴν οἰκίαν μας.

— Χωροφύλακες! εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ δικαστῆς.

Ὁ Μισὸ προέβη.

— Ἀπαγάγετε αὐτήν τὴν κόρην.

— Ποῦ! εἶπεν ἡ Ροζίνα ἀπειλητικῶς.

— Ἐξω, εἰς τὴν αὐλήν, μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ.

— Θα σὰς ὑπακούσω, κύριε, εἶπεν ἡ ὑπηρέτης, διότι εἰσθε γέροντες σεβαστοί, ἀλλ' αὐτὸς νὰ μὴ με πλησιάσῃ!

Ὁ Μισὸ προέβη ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ διαταγὴν, ἀλλ' ἡ Βρετανὶς ὤρμησεν εἰς τὴν κλίμακα κραυγάζουσα :

— Μὴ μὲ ἐγγίσης σύ, ληστή, εἰδεμὴ σὲ κτυπῶ.

Ἦν γενναία ἡ Ροζίνα, καὶ ἐπιφοβὸς ἐν τῇ ὀργῇ της.

[*Ἐπεται συνέχεια].

* K

Εἰς τὸ Προεξέξ :

A. B.

ΥΠΟ

JULES LERMINA

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Ἐδραμες νὰ τὸν ἐκδικήσῃς, καὶ ἔπραξες καλῶς... ἔσφαλλες ὅμως εἰς τὸ μέσον. Δὲν εἶχες ἐγχειρίδιον; Διατί ἐπορεύθης, χάριν ἑκδικήσεως, εἰς Κρεμώναν νὰ προσκαλέσῃς τὸν ξένον;

— Σκέπτεται τὸ πάθος; .. Ἄν ἤμην κύριος τῶν κινήματων μου, θὰ μὲ ἠπάτων τόσον αἰσχροῦς; Ὅτε τὸ λογικὸν ἀνελάμβανε τὸ κράτος του καὶ ἤρχιζον νὰ σκέπτομαι τὰς συμφορὰς μου, φωνή, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἐρχομένη οὐρανόθεν, μὲ ἐπέπληττε κραυγάζουσα :

— Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου... Ὡ! εἶμαι μᾶλλον δυστυχὴς ἢ ἔνοχος. Ἐν τῇ κατὰ τὴν ρωμαϊκὴν πεδιάδα μονῇ τοῦ Ἁγίου Βικτωρίνου, ἀρχαῖος ὑποτελής τῆς οἰκογενείας μου, ὁ δολοφόνος αὐτὸς τῆς μητρός μου, μοὶ ἀπεκάλυψε τὸν δόλον...

— Ἀλλὰ διατί σὲ ἐξήγειραν κατ' ἐμοῦ; Διατί διέφθειραν τὴν καρδίαν τοῦ πιστοῦ; Διατί ἀνέθεσαν τὸν ὄλεθρόν μου εἰς τὸν βραχίονα, ὅστις μὲ ὑπερήσπιζε;... Ἐλειπον κακοῦργοι ἀπὸ τῆς γῆς; Τοῦτο εἶναι φοβερόν, καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐνοήσω. Τότε δὲ τί ἔπραξες;

— Ἐκλυσάσα ἐκ λύσσης καὶ ἔσπευσα νὰ σώσω τὸν ἀγαθὸν μου κύριον. Παρὰ τὴν Ἁγίαν Ἀγάθην τῶν Γότθων, μὲ συνέλαβον καὶ μὲ ἔφερον εἰς Βενεβέντον, ὅπου μὲ ἔρριψαν εἰς σκοτεινὴν εἰρηκτὴν. Ἐκεῖθεν, διὰ τῆς θύρας, ἤκουσα τὴν καθ' ὑμῶν συνωμοσίαν. Ἄλλ' ἤμην καταδικασμένος ν' ἀποθάνω τῆς πείνης, καὶ θὰ ἀπέθνησκον ἂν ἄλλος δὲν μὲ ἔσωζεν... Ἡ εὐγενὴς ὑμῶν θυγάτηρ μὲ ἔσωσε.

— Καὶ εἰς σὲ ποῖος τὸ εἶπε;

— Πολλὰ εἶναι αἱ ὁδοὶ τοῦ Κυρίου,

ὡ πάτερ μου εἰς τῶν κατασκόπων τοῦ Καζέρτα καταληφθῆς τὴν νύκτα εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν ἀνακτόρων μοὶ ἀπεκάλυψε τὸ ἐγκλήμα...

— Καὶ τότε ἦλθον ὅπως φανερώσω ὑμῖν..

— Ἀλλὰ διατί δὲν μοὶ ἀπεκάλυψες τὰ ὀνόματα; Πρὸς τί τὸ μυστήριον;

— Βασιλεῦ, ὁ Ρινάλδος τοῦ Ἀκουίνου, ἂν καὶ μὲ κατέστησεν ἔνοχον, ἂν καὶ πολλὰκις ἐπεβουλεύθη τὴν ζωὴν μου, ὅμως μοὶ εἶναι ἐξ αἱματος συγγενής... Ὁ χρόνος θὰ φωτίσῃ τὸ γεγονός τοῦτο... Ὡδήγησα κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τὴν Ὑμετέραν Γαληνότητα εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦσαν συνηγμένοι οἱ συνωμῶται, διότι οὐδὲν καλλίτερον ἐσκέφθην. Ἠλπίζα δὲ ὅτι χάριν τῆς πίστεώς μου θὰ ἐσυγχωρεῖτο ἡ ἀπιστία τοῦ συγγενοῦς μου. Ὁ Θεὸς ἠδύκρησε νὰ διατάξῃ ἄλλως. Τότε ἠθέλησα νὰ σώσω αὐτὸν ἀπὸ τῆς αἰσχύνης. Τὸν ἐσυμβούλευσα διὰ μυστικῶν ἐπιστολῶν ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀτιμίας... Ἄφρων! ἐπίστευα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἐπιδεκτικὸς μετανοίας. Ἐπεδίωξα τὸν θάνατον τοῦ Τσέρρα, διότι ἦτο ὁ μᾶλλον κινδυνώδης· οὕτως ἤλπισα νὰ τρομάξω τοὺς λοιποὺς τῶν συνωμοτῶν καὶ νὰ καταστήσω γνωστὸν εἰς ὑμᾶς, βασιλεῦ μου, τὸν κίνδυνον.

— Καὶ ἔφυγον πάντες οἱ προδόται;

— Ἐκεῖνοι τοὺλάχιστον, τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἐγνώριζον, κατέφυγον μετὰ τοῦ Καζέρτα εἰς τὰ παρὰ τὰ σύνορα φρούρια.

— Ἐπραξες τὸ ἀγαθὸν ἐκουσῖως, τὸ δὲ κακὸν κατ' εἰσηγήσαν ἄλλων. Πολλοὺς κινδύνους διέτρεξας ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ εἶσαι ἀξίος ἀμοιβῆς. Θα τὴν ἔχῃς.

— Ὡ γλυκύτατέ μου κύριε, ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ ἄλλο ἢ ν' ἀποθάνω ὑπὲρ ὑμῶν... Φυλάξατε τὰς ἀμοιβὰς δι' ἄλλους, οἱ ὅποιοι εἰς αὐτὰς ἀποβλέπουσιν ἐργαζόμενοι. Ἐγὼ μίαν μόνην ἀμοιβὴν ἤθελα, ἀλλ' αὐτὴ δὲν εἶναι δι' ἐμέ, καὶ δὲν τολμῶ νὰ τὴν ζητήσω. Ἀγαπῶ πρό πολλῶν ἐτῶν τὴν Ἰόλην, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἔρωτος τῶν ἀγίων.

Ἐχάρην αὐτῆς ἠγωνίσθην κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὑμετέρας στέψεως καὶ ἐνίκησα... Ἐχάρην αὐτῆς ἐγενόμην ἄνδρεως... Ἐχάρην αὐτῆς ἐγενόμην εὐγενής... Ἐκάστη τῶν πράξεών μου, ἐκάστη τῶν σκέψεών μου, ἕνα μόνον εἶχε σκοπὸν, νὰ ἀρέσῃ εἰς αὐτήν. Δὲν δύναμαι νὰ ἐξορίσω τώρα ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὴν εἰκόνα της... οὐδ' ἐκείνη δύναται... Ἀγαπῶμεθα, ἀλλ' ὁ ἔρωτος ἡμῶν εἶναι ἀνεπίς... καὶ δὲν θέλωμεν νὰ ἐνωθῶμεν ἢ ἐντὸς τοῦ τάφου.

— Ὅχι, ἐνώθητε ἐν τῇ ζωῇ... Ἐσωσας αὐτήν· εἶναι ἰδική σου... Ἀλλὰ πρόσεξε καλῶς, πρὶν ἢ τὴν δεχθῆς, εἶπε μειδιῶν ὁ Μαμφρέδης. Πρόσεξε καλῶς... εἶναι ὀλέθριον δῶρον αὐτὸ τὸ ὅποῖον σοὶ κάμνω.

— Ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Ἰόλης καὶ αὐτοὶ οἱ ὀλολυγμοὶ τῶν κολασμένων θὰ μοὶ φαίνονται οὐράνια ἄσπρατα.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, οὐδεὶς δύναται νὰ φύγῃ τὸ πεπρωμένον του. Δός μοι τὴν

δεξιάν, Ρογήρε, καὶ σὺ Ἰόλη δός μοι τὴν ἰδικήν σου.

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ Μαμφρέδης ἔλαβε τὰς χεῖρας τῶν δύο νέων καὶ ἤνωσεν αὐτάς. Τὸ ἐτοιμόσβεστον πῦρ, ὀλισθαίνον ἐπὶ τῶν κεκαυμένων δαυλῶν, ἀνέδωκε τρέμουσαν λάμψιν κυανθῆν, (ἔχουσαν πράγματι τὸ χρῶμα, ὅπερ πιστεύουσι τὰ πλήθη ὅτι λαμβάνει ἡ φλόξ τῶν λαμπάδων, ὅταν σκιά τις διέρχεται παρ' αὐτάς). Ἡ ἀναλαμπὴ ἐκείνη τῆς πυρᾶς ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τοῦ Ρογήρου, ὅπερ ἐφαίνετο ἀποπνέον θλίψιν. Ὁ χρόνος εἶχε θέσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ δυστυχοῦς τὴν σφραγίδα τῶν διαρρευσάντων ἐτῶν. Ἄλλοτε ροδόχρουν, ἦτο τότε ὠχρόν. Αἱ παρειαὶ του εἶχον ἀπολέσῃ τὴν δροσερότητα των. Ὁ Μαμφρέδης εἶδεν ἐν αὐτῷ, ἢ ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὴν ζῶσαν εἰκόνα νεκρᾶς, ἢ οὐδέποτε ἀνεμνήσκετο, χωρὶς νὰ στενάζῃ, καὶ ἢς ἡ μνήμη, ἂν ἐπήρχετο αὐτῷ ἐν μέσῳ φαιδρουῦ ἄσματος, τὸ ἄσμα ἐσβέννυτο ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ ἡ χεὶρ του ἐπλανᾶτο ἐπὶ τοῦ ὄργανου, ἀγνοοῦσα τί ἔπραττεν. Ἀπεμάκρυνε βιαίως τοὺς δύο νέους ἀπ' ἀλλήλων, καθ' ὅσον ἐξικιννοῦντο αἱ χεῖρές του, καὶ ἀνέκραξεν :

— Ὅχι, σὰς ὀρκίζομαι εἰς πάντας τοὺς ἀγίους τοῦ Παραδείσου, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐνωθῆτε ποτέ.

Οἱ δύο ἐρασταὶ ἔρρηξα κραυγὴν τράμου καὶ ἀγωνιῶντες ἤθελον νὰ ἐρωτήσωσι τὴν αἰτίαν, ὅτε ἀήρην ἤκουσθη καλπασμὸς ἵππων, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πλησιαζόντων καὶ ἐφάνη φῶς ἐρχόμενον ἐκ τῆς περὶ τὸ δάσος πεπατημένης ὁδοῦ.

— Διωκόμεθα... ἀνέκραξεν ὁ Μαμφρέδης καὶ λαβῶν στάσιον ἀπηλπισμένης ἀμύνης ἔστη ἐνώπιον τῶν οἰκείων του.

— Διωκόμεθα... ἀνέκραξεν ὁ Ρογήρος καὶ καλύψας τὴν Ἰόλην διὰ τοῦ σώματός του, ὤθησε διὰ τοῦ σαυρωτῆρος τῆς λόγης του τὸν Γίνον, ὅστις ἐκοιμάτο βαθύτατα. Ὁ Γίνος ἠγέρθη καθιδρῶς, ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ του, ἔψαυσεν αὐτὸν ἐπανειλημμένως καὶ ἐκραύγασεν ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ φόβου :

— Ἄ! δὲν εἶναι λοιπὸν ἀληθὲς ὅτι μοὶ ἀπέκοψαν αὐτήν; Καὶ ὅμως τὴν ἔβλεπον ἐμπεπηγμένην ἐπὶ τοῦ πασσάλου... Ἄ! ἦτο κακὸν ὄνειρον!...

— Γίνε!... οἱ ἐχθροὶ... εἶπεν ὁ Ρογήρος.

— Ποῦ εἶναι;

— Ἐκεῖ εἰς τὴν ὁδόν.

— Ἐγὼ δὲν βλέπω ἢ φῶτα... Ἄγιε Ἀμβρόσιε!... τὰ φῶτα δὲν εἶναι ἐχθροὶ... δυνατὸν νὰ ἦναι καὶ φίλοι... εἶναι νομίζω καλὸν νὰ κατοπτρεύσω...

Καὶ ἐγερθεὶς δι' ἐνὸς πηδήματος, ἐφόρεσε τὴν περικεφαλαίαν του, ἔλαβε τὴν λόγχην του καὶ ἐβάδιζε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐφαίνοντο τὰ φῶτα.

— Ὅχι, δὲν θὰ πορευθῆτε μόνος... ἀνέκραξεν ὁ Μαμφρέδης... καὶ ἐγὼ θὰ ἔλθω μαζί σας.

— Καλῶς νὰ ὀρίσετε, αὐθέντα, εἶπεν ὁ Γίνος.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν θὰ μείνω, ἔσπευσε

νά εἶπῃ καὶ ὁ Ρογήρος... δὲν εἰμεθα συ-
στρατιώται, κύρ Γίνε ;

— Καὶ σεις ἐπίσης καλῶς νὰ ὀρίσετε...
Ἄς υπάγωμεν μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀ-
γίων... ἤσυχον νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ τὸ παι-
δάκι καὶ τρομάξῃ...

Προσέθετο διερχόμενος παρὰ τὸν κοι-
μώμενον Μαμφρέδινον... καὶ μέγα μέρος
τῆς ὁδοῦ διέτρεξε βαδίζων ἐπὶ τῶν δα-
κτύλων. Ἐμιμήθησαν αὐτὸν καὶ οἱ λοι-
ποὶ δύο, ὁ δὲ Μαμφρέδης κατέστειλε καὶ
στεναγμὸν ἔτι, ὅστις ἀνήρχετο ἀπὸ τοῦ
βάθους τῆς καρδίας του.

Ἀφικόμενοι εἰς τὰ τελευταῖα δένδρα
τοῦ δάσους, εἶδον πολυάριθμον τάγμα
Σαρακηνῶν, οἵτινες ἔφερον πυρσοὺς ἐκ
πέυκης, φωτίζοντες τὰ πέριξ. Παρατηρή-
σαντες προσεκτικώτερον, ἀνεγνώρισαν τὸν
Ἀμνηρὰν Σιδὶ - Ἰουσοῦφ καὶ τὸν κόμητα
Ἰορδάνην τῆς Ἀγγαλῶνος, οἵτινες ἐφιπι-
ποιοῦν ἐπρόχωρον καταβεβλημένους, χωρὶς
νὰ λέγωσι λέξιν. Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὸ μέ-
ρος, ἔνθα ἐκρύπτετο ὁ Μαμφρέδης, εἶπεν
ὁ Ἀμνηρὰς πρὸς τὸν κόμητα :

— Παρατήρησε, παρακαλῶ, κύριε κόμη
... τὸ ἔδαφος, σοὶ φαίνεται ἀρκούντως ὁ-
μαλὸν ὅπως μονομαχήσωμεν ;

— Ἰουσοῦφ .. Φαίνεται ὅτι ἐδημιουρ-
γήθη ἀκριβῶς διὰ μονομαχίας. Ἐν τού-
τοις, σὰς παρακαλῶ, ἄς περιμείνωμεν νὰ
ἐξημερώσῃ.

— Μὴ ἀνέβαλον τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγ-
κλήματος ; διατί ν' ἀναβάλω τώρα τὴν
ἐπανόρθωσίν σου ; ὦ, ἀγαθὲ Μαμφρέδη,
ποῦ δύναται νὰ σὲ εὕρῃ ὁ πιστὸς δου-
λός σου ;

— Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σας. Ὁ θάνα-
τος δὲν θὰ ἦναι δι' ἐμὲ τόσῳ πικρὸς, ὅσῳ
ἡ εἰδησις, ὅτι ἔνεκα ἐμοῦ ὁ Μαμφρέδης
ἀπώλεσε τὸν Ἅγιον Γερμανόν, ἴσως δὲ
καὶ τὸ βασίλειον.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὴ τὸ δώσῃ ! κόμη
Ἰορδάνη.

— Εἶπέτε μοι, Ἀμνηρὰ, εἰξεύρετε ἂν ἡ
βασίλική οἰκογένεια ἐσώθῃ ;

— ὦ ! δύνασαι ν' ἀποθάνῃς βέβαιος
περὶ τούτου.

— Ἀμνηρὰ, ἀκούσατέ μου. Οὔτε ἐγώ,
οὔτε σεις, εἰξεύρομεν ἐπὶ τίνος τῶν δύο
ξίφων κἀθηται ὁ θάνατος. Δὲν τὸ λέγω
διὰ νὰ σὰς ἐκφοβίσω... ἀλλὰ δὲν εἶναι
δυνατὸν νὰ φονευθῆτε καὶ σεις ;

— Θὰ προσπαθήσω νὰ μὴν φονευθῶ...
ὅμως εἶναι καὶ τοῦτο δυνατὸν.

— Καὶ τότε ποῖος θὰ φέρῃ εἰς τὸν
Μαμφρέδην αὐτὸ τὸ τάγμα, πὸ σχεδὸν
ἀκέραιον, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἐφθανε λίαν
ἐγκαίρως εἰς αὐτόν, ὅπως τὸν βοηθήσῃ εἰς
τὰς παρούσας δυσχερεῖς περιστάσεις : Ἄν
θέλετε νὰ τὸν ὠφελήσετε ζῶν, δὲν θέλετε
βεβαίως νὰ τὸν βλάψετε νεκρὸς ;

— Λαλεῖς τοὺς λόγους τοῦ σοφοῦ,
κόμη Ἰορδάνη. Εἶθε νὰ ὠμίλεις οὕτω
πάντοτε ! Ὁμάρ, Χουσεῖν, Σοράκ, ἐφώ-
νησεν ὁ Ἰουσοῦφ, στραφεὶς πρὸς τὸ τάγμα.

Οἱ τρεῖς προσκληθέντες ἐξῆλθον τῆς
γραμμῆς, καὶ ὁ Ἀμνηρὰς εἶπεν αὐτοῖς :

— Σὰς διατάττω, ἐν ὀνόματι τῆς πί-
στεως, τὴν ὁποίαν χρεωστεῖτε εἰς ἐμὲ τὸν

Ἀμνηρὰν σας, ἂν ὁ ἵπότης οὗτος μὲ φο-
νεύσῃ, νὰ υπακούετε εἰς αὐτόν, ἕως οὗ
σὰς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν Μαμφρέδην, ὡς ἂν
ἦτο υἱός μου... ὦ ! ὁ υἱός μου !... Συ-
στήσατέ τον εἰς τὴν Ζαλεϊκὰν καὶ εἰπέτε
εἰς αὐτὴν νὰ ἦναι ἀγαθὴ μήτηρ... Καὶ σὺ
Σοράκ, εἶπέ εἰς αὐτὴν ἐκ μέρους μου, νὰ
φροντίζῃ διὰ τὸν Ζεκιμ, εἶναι ὁ ἀγαπη-
τός μου σκύλος... καὶ νὰ μοιράξῃ τὸν ἄρ-
τον της μετὰ τοῦ Βοράκ, τοῦ ἐν τοῖς πο-
λέμοις συντρόφου μου, ἕως οὗ εὐδοκήσῃ ὁ
προφήτης νὰ καλέσῃ αὐτόν εἰς ἄλλην
ζωὴν... Πτωχὲ Βοράκ, προσέθετο θωπεύων
τὸν λαϊμὸν τοῦ ἵππου του· διὰ σὲ δὲν θὰ
ἦναι θέσις εἰς τὸν Παράδεισον... Εἶναι
ἤδη ἀποφασισμένον. Ἐπὶ τὰ ζῶα μόνον θὰ
εἰσέλθουν ἐκεῖ... Σὺ, μὰ τὴν ἀλήθειαν,
εἶσαι ὠραιότερος τοῦ ὄνου τοῦ Ἀαζὶ καὶ
τοῦ βοῦς τοῦ Σιδὶ - Μουζά, καὶ ἂν ἀκόμη
ἦσαν λευκοὶ ὡς ἡ πάχνη... ὦ ! πτωχὲ
Βοράκ, δὲν θὰ σὲ ἰδῶ ἐν τῷ Παραδείσῳ...
Εἶσαι ἀπόκληρος...

Καὶ ἀφοῦ ἐθώπευσεν αὐτόν ἐκ νέου, σύ-
ρας τοὺς χαλινούς, ὤθησεν αὐτόν πρὸς
τὸν κόμητα Ἰορδάνην, εἰπὼν :

— Αὐθέντα, ἡ διαθήκη μου ἐτελείωσε
... σὺ δὲν ἔχεις νὰ διαθέσῃς τι ;

— Τίποτε, εἶπέτε μόνον εἰς τὸν Μαμ-
φρέδην, ὅτι τῶν στεναγμῶν μου ὁ μὲν
τελευταῖος ἦτο ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ προ-
τελευταῖος ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Τότε δυνάμεθα ν' ἀρχίσωμεν.

Καὶ ἀμφότεροι, σπασάμενοι τὰ ξίφη,
ὠπισθοχώρησαν, ὅπως ἐφορμήσωσιν ὀρμη-
τικώτεροι κατ' ἀλλήλων.

— Κάτω τὰ ξίφη !... ἔρχεται ὁ βασι-
λεύς...

Ἡ φωνὴ αὕτη ἐξῆλθε τῶν ἰσχυρῶν
πνευμόνων τοῦ Γίνου, κατ' ἣν στιγμὴν οἱ
δύο ἀντίπαλοι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ προσβάλ-
ωσιν ἀλλήλους. Ἐκπλαγέντες, ἐστράφη-
σαν καὶ εἶδον τὸν Μαμφρέδην σπεύδοντα
πρὸς αὐτούς. Ἀρίππευσαν ἀμέσως καὶ
μετ' αὐτῶν πάντες οἱ παριστάμενοι Σα-
ρακηνοί. Ὁ Ἰουσοῦφ, πλησιάσας εἰς τὸν
Μαμφρέδην ἐγονυπέτησε κατὰ τὸ ἔθος
τῶν ἀνατολιτῶν καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν
ἄχρι τοῦ ἐδάφους ἔλεγε θρηνῶν :

— ὦ ! ἀξιώσέ με, κύριέ μου, νὰ κατα-
πατηθῶ ὑπὸ σοῦ, τόσον ἐταπεινώθῃ ἡ
ψυχὴ μου, ὥστε φθονῶ τὸν θάνατον τοῦ
ἐρπετοῦ.

Ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους, ὁ κόμης Ἰορ-
δάνης, ἐν στάσει πλήρη σεβασμοῦ, ἔλαβε
τὴν χεῖρα τοῦ Μαμφρέδου καὶ φέρων αὐ-
τὴν εἰς τὰ χεῖλη του κατεφιλεῖ αὐτὴν
στενάζων καὶ λέγων :

— ὦ, ἀγαθὲ βασιλεῦ μου !...

— Σὲ ἐπρόδωκα, ἔλεγεν ὁ Ἰουσοῦφ· σὲ
ἐπρόδωκα, ὡς ὁ Ἰσακριώτης ἐπρόδωκε τὸν
υἱὸν τῆς Μαριάμ, καὶ ἡ τιμωρία μου δὲν
θὰ ἦναι ὀλιγώτερον φοβερὰ τῆς τιμωρίας
ἐκείνου.

Τὸ χρονικὸν λέγει ὅτι, ἂν οἱ καιροὶ ἦ-
σαν ἄλλοιοι, ὁ Μαμφρέδης θὰ ἐξετέλει
τὴν πρὸς τὸν Ἰουσοῦφ ἀπειλήν του, ἥτοι
θὰ ἀπέσπα αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἀπὸ τοῦ
στήθους καὶ θὰ ἔτυπτε δι' αὐτῆς τὰς πα-
ρειάς του... Ἀλλ' ἐν ἡ διετέλει στενοχω-

ρία, ἀναγκαζόμενος νὰ φέρεται, οὐχὶ ὡς
ἤθελεν, ἀλλ' ὡς ἠδύνατο, ἔθεσε τὴν δεξιὰν
εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ εἶπε :

— Τὸ βέλος, ἂν μὴ ριφθῇ, δὲν τραυ-
ματίζει. Τὸ τόξον, ἂν μὴ ταυνοθῇ, δὲν
τοξεύει. Σὺ ὑπῆρξες τὸ βέλος, ἀλλὰ τὸ
κτύπημα δὲν προήλθεν ἐκ σοῦ. Ἐν τῷ
βιβλίῳ τοῦ κόσμου, εἶνε γεγραμμένον ὅτι
ὁ ἀνθρώπος δὲν δύναται νὰ κάμῃ μίαν
τρίχα λευκὴν ἢ μαύρην !. Τὸ κατ' ἡμᾶς
μάλιστα πιστεύομεν, ὅτι δὲν ἀξίζει καὶ νὰ
ἀποσπασώμεν αὐτὴν καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ
εἰμαρμένη τὸ ἐπιτρέπῃ. Πρὸ χρόνων ἤδη,
τῶν ὁποίων ἡ ἀρίθμησις δὲν εἶναι δυνα-
τὴ, ἡ ἐπιρροὴ τῶν πλανητῶν ἀπεφάσισεν
ὅ,τι σήμερον συνετελέσθη. Ἔχε θάρρος.
Ἄν ἡ τύχη τοῦ Μαμφρέδου δύναται νὰ
ἀνορθωθῇ, θὰ ἀνορθωθῇ... Ἄν πιστεύῃς
ὅτι μάς προσέβαλες, σὲ συγχωροῦμεν.

— Γενναῖε ! Εἶθε ὁ μέγας Θεὸς νὰ σοὶ
χαρίσῃ πλήρη νίκην κατὰ τῶν ἐχθρῶν
σου. Αἱ σημάται αὐτῶν ἐθε νὰ σχημα-
τίσωσι τὴν σκηνὴν, ἡ ὁποία θὰ σὲ προ-
στατεύῃ κατὰ τῶν ἀκτινῶν τοῦ θεινοῦ
ἡλίου. Εἶθε αἱ ψυχαὶ τῶν προφητῶν νὰ
σὲ ἀνυψώσωσιν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Κα-
ρόλου.

— Τὸ ἐλπίζομεν... ἀπὸ τοῦ ξίφους ὁ-
μως.

— Ναί, ἔλπριζε αὐτό, διότι πᾶσα ἀ-
γαθὴ πράξις πρέπει νὰ λάβῃ τὴν ἀμοι-
βὴν της ἀκόμης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ εἰς σὲ
ὀφείλονται πολλοὶ τοιαῦται ἀμοιβαί. Τώρα
ἄφισέ με νὰ τελειώσω τὴν μονομαχίαν
μου, καὶ ἔπειτα τοποθετοῦμαι εἰς τὸ
πλευρόν σου, ὅπως μὴ σὲ ἐγκαταλείψω
πλέον. Πιστοὶ μου — εἶπε στραφεὶς πρὸς
τοὺς Σαρακηνούς — ἂν ἀποθάνω, ἰδοὺ ὁ
κύριός σας Ἐκάστη πληγὴ, τὴν ὁποίαν
καταφέρετε κατὰ τῶν ἐχθρῶν του, εἶναι
ἡ καλλίστη τῶν κηδεῶν, τὴν ὁποίαν δύ-
νασθε νὰ κάμετε εἰς τὴν ψυχὴν μου. Ἡ-
μεῖς οἱ δύο τώρα, Ἀγγαλῶνος.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἤγειρε τὸ ξίφος.
— Στήθι, Ἀμνηρὰ !. Προσβάλλεις τὸν
βασιλέα, ἀνέκραξεν ὁ Μαμφρέδης παρεμ-
βάς.

— ὦ !... παραμέρισε, σὲ ἐξορκίζω εἰς
τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός σου, Μαμφρέδη,
μὴ θέλῃς νὰ καταρασθῶ τὴν στιγμὴν,
κατὰ τὴν ὁποίαν εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ
βασιλέως μου.

— Ἄφετε, βασιλεῦ, ἔλεγεν ἱκετευτι-
κῶς καὶ ὁ Ἀγγαλῶνος, ἔχει δίψαν τοῦ
αἵματός μου.

— Ὅχι τοῦ αἵματός σου, κόμη, ἀλλὰ
τῆς φήμης μου.

— Ἐξ αἰτίας σου ἀπωλέσαμεν ὀχυρό-
τατον καὶ ὠραῖον φρόριον, καὶ θέλεις νὰ
φονεύσῃς καὶ τὸν φίλον μας. Μάθε, Ἰου-
σοῦφ, ὅτι δυνάμεθα, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην
νὰ κάμωμεν πρὸς σὲ ἐπιπλήξιν, νὰ ἀπο-
λέσωμεν τρεῖς, δέκα πόλεις, ὅλον τὸ
βασίλειον, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸν φίλον τῆς
παιδικῆς ἡμῶν ἡλικίας.

1. Μῆτε ἐν τῇ κεφαλῇ σου ὁμῶς, ὅτι οὐ δύνασαι
μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιναν ποιῆσαι. (Ματ. κεφ. ε'.)
Ὁ Ἰησοῦς δὲν θὰ ἔλεγε τοὺς λόγους τούτους βεβαίως
νῦν, ὅτε θαυματουργεῖ τὸ ὑγρὸν τῆς κυρίας Ἀλλεν.

— 'Αλλά και ἐγὼ δὲν ὑπῆρξα ὀλιγώτερον φίλος σου ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην, καὶ θέλεις νὰ μὲ καλύψῃ ἡ ἀτιμία; . . . ὦ! ὄχι... αὕτη θὰ καλύψῃ τὸν τάφον μου, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν ζωὴν μου.

Καὶ εἰς ἄκρον ὠργισμένος, ἔσυρεν ἐγγεῖριδιον καὶ ὑψώσας τὴν χεῖρα ὅσον ἠδύνατο, ἠθέλησε νὰ τὸ βυθίσῃ εἰς τὰ στήθη του.

Ὁ Ἀγγαλῶνος, ὅστις ἦτο πλησίον, ἐκράτησε τὸν βραχίονά του εἰπὼν :

— Ὁ προφήτης νὰ σὲ βοηθήσῃ! . . . ἀμαρτάνεις.

— Δεῖξόν μοι λοιπὸν πῶς νὰ μὴ ἀμαρτήσω.

— Ἡμεῖς θὰ σοὶ τὸ δεῖξωμεν, εἶπεν ὁ Μαμφρέδης. Καὶ ἄλλοτε σὲ παρεκαλέσαμεν ν' ἀναβάλλῃς τὴν μονομαχίαν. Τὸ ν' ἀναβάλλῃ τις δὲν σημαίνει ὅτι καὶ ἐγκατέλιπε. Δύνασαι δὲ ν' ἀναλάβῃς αὐτὴν, ἀφοῦ διασκεδάσῃ τὴν θύελλαν ταύτην, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὴν ἐξήγειρε.

— Θὰ τὸ ἔπραττον διὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω. Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω παράδειγμα τοιοῦτον ἐν ταῖς ἱστορίαις, τὰς ὁποίας μοὶ διηγῆθησαν οἱ πατέρες μου.

— Ὡ! ὑπάρχουσι τοιαῦτα περισσότερα τῶν ἐκατὸν. Μολλᾶ, δὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐν ταῖς ἱστορίαις ὑμῶν ἀναφέρονται πολλαὶ περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας Ἀμηράδες καὶ Ραυᾶδες ἀνέβαλον τὰς μονομαχίας κατὰ τὴν θέλησιν τῶν κυρίων των;

Οἱ Μολλάδες τότε, παρὰ τοῖς Σαρακηνοῖς, κατεῖχον τὴν θέσιν τῶν παρ' ἡμῖν στρατιωτικῶν ἱερέων. Εἶχον μάλιστα καὶ ἄλλα τινὰ πλεονεκτήματα, λαμβάνοντες μέρος εἰς τὰ πολιτικὰ συμβούλια, καθήμενοι δεῦτεροι μετὰ τοὺς Ἀμηράδες ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβουλίαις, ἔχοντες φήμην σοφῶν, καὶ πολλὰ ἄλλα ἔτι, δι' ἃ θὰ ἀπῆρθετο χρόνος ὅπως ἀπαριθμήσωμεν αὐτὰ.

Ὁ προκλήθεις ἐφαίνετο ἐξηκοντούτης, σεβάσμιος, ἕνεκα τῆς λευκῆς αὐτοῦ γενειάδος. Εἶχεν ἐρυθρὸν τὸ πρόσωπον, μικροῦς καὶ μέλανας τοὺς ὀφθαλμούς, στίλβοντας ὡς δύο δαμάσκηνα Ἐγέλα συχνάκις· ἀλλ' ὁ γέλωσ του ἐκεῖνος δὲν διεκρίνετο ἢ μόνον ἐκ τοῦ τρόμου τοῦ πυκνοῦ μύστακος του.

Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἠδύνατο νὰ προέρχηται καὶ ἐκ τῆς ἐλαχίστης πνοῆς τοῦ ἀέρος, εἶχε τὸ πλεονέκτημα νὰ γελᾷ κατὰ πρόσωπον τῶν ἄλλων, χωρὶς οὗτοι νὰ τὸ ἐννοῶσιν. Ἄλλως τε ἦτο πονηρός, ὡς ἔμπορος πωλῶν, προσεκτικὸς ὡς Ἰουδαῖος ἀγοράζων, καὶ ὑποκριτὴς μικρὸν τι ἴσσον τῶν εὐπατριδῶν τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος.

Ἐν τούτοις, οἱ Σαρακηνοὶ ἐθεώρουν αὐτὸν Ἅγιον, καὶ ἂν ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι ἡ ἡμιονός του ἐλάλησεν αὐτῷ περὶ μεταφυσικῆς, θὰ τῷ ἐπίστευον· ἂν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦτο εἰς τῶν ἐπτὰ κοιμηθέντων, οἵτινες ἐκοιμήθησαν ἐπακισχίλια ἔτη, ἐπτὰ ἡμέρας, ἐπτὰ ὥρας, καὶ ἐν τέταρτον, θὰ παρεῖχον ἀπόλυτον πίστιν εἰς τοὺς λόγους του· ἂν ἠπειλεῖ ὅτι θὰ ἀποσπάσῃ

τὸν ἥλιον ἀπὸ τοῦ στερεώματος, ἔπιπτον εἰς τοὺς πόδας του ἱκετεύοντες νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλήν του ταύτην, διότι θὰ κατεκαίοντο. . .

Πτωχοὶ ἄπιστοι! . . .

Ὁ Θεὸς γινώσκει πόσους τῶν τοιούτων ἀγίων λατρεύουσι νῦν ἐν τοῖς τζαμίοις αὐτῶν!

Ὁ Μολλᾶς, μόλις ἤκουσε τὴν εἰς αὐτὸν ἀπευθυνθεῖσαν ἐρώτησιν, σταυρώσας τὰς χεῖρας καὶ ὑποκλινάμενος ἀχρις ἐδάφους, εἶπεν :

— Ὁ Κύριος νὰ διαφωτίξῃ τὰ βήματά σου, ἐν τῇ δόξῃ του. Ἐν ταῖς ἱστορίαις ἡμῶν εἶναι πολλὰ παραδείγματα.

— Καὶ ἐγὼ οὐδέποτε τὰ ἔμαθον, εἶπεν ὁ Ἀμηρᾶς.

— Τοῦτο συμβαίνει διότι δὲν τὰ ἐδιδάχθης. Αἱ ἀρχαῖαι ἱστορίαι διηγῶνται ὅτι, ὅτε Ρογῆρος ὁ Νορμανδὸς ἤρπασεν ἀπὸ ἡμᾶς τὴν Σικελίαν, εἰς κάποιος Ροβέρτος Σορλόνης, στενὸς συγγενῆς του, ἐπροχώρησε μετὰ τάγματος ἰππέων, ἀχρὶ τῶν περιχώρων τοῦ Γεραμίου.

Ἐτότε ἤρχεν ὁ Γεραμῖω ὁ ἔνδοξος ἐν τῇ πίστει τοῦ προφήτου Σιδι-Σεῖκ-Ἀλῆς, παῖρ τῆς ὠραίας Ζουλέμας.

Ἐταύτην ἡγάπων περιπαθῶς δύο νέοι : ὁ Ἰβραῖμ καὶ ὁ Ρέδης ἀμφοτέροι ἐκ τῶν πρώτων τῆς φυλῆς των, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, τὴν αὐτὴν ῥώμην, τὴν αὐτὴν γενναιότητα.

Ἀμφοτέροι, κατὰ τὰς γαληνιαίας νύκτας, ἔκρουον τὰς ἀρμονικὰς ἀρπας των, ἄδοντες ὑπὸ τὰ δικτυωτὰ τῆς ὠραίας Ζουλέμας, καλοῦντες αὐτὴν στέφανον τῆς ζωῆς καὶ κόρην τῶν ὀφθαλμῶν, παρομοιάζοντες αὐτοὺς πρὸς τὰς ἀηδόνας, αἱ ὁποῖαι ἀγαποῦν τὸ ῥόδον τῆς κοιλάδος, καὶ ἐξορκίζοντες τὴν παρθένον νὰ ρίψῃ πρὸς αὐτοὺς ἐν βλέμμα τουλάχιστον κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῶν πνοήν, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀπαφασίση νὰ ἐκπέμψωσιν, ὑπὸ τὸν ἐξώστην τῆς.

Ἐτὴν προηγουμένην τῆς μάχης νύκτα, ἔπεσε βατραχίον, τὸ ὁποῖον ἐξ ὄλων τῶν ἀνθῶν ὁμοιάζει περισσότερον πρὸς τὴν καρδίαν.

Ἐκαστος ἤθελεν αὐτὸ ὀλόκληρον. Περιήλθον εἰς ἔριδα, καὶ ἂν μὴ ἐπενέβαινον ἄλλοι, θ' ἀλληλοκτόνον διὰ τῶν ὀδόντων.

Ὁ Ἰβραῖμ ἔβρασε τὴν ἀρπαν του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ρέδη.

Ἐβουφώνησαν νὰ μονομαχήσωσι διὰ τοῦ ξίφους, ὅπως ἴδωσιν εἰς ποῖον θὰ ἀνῆκεν ἡ παρθένος.

Ὁ Σιδι-Σεῖκ-Ἀλῆς ἐδέχθη αὐτοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ του, καὶ προσεκάλεσε τὴν θυγατέρα του.

Ἦλθεν ἡ κεμαδόφθαλμος καὶ ἐλαφίπους ὠραία, ἐρυθρὰ ὡς ὁ καρπὸς τῆς ροιᾶς.

Πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς αὐτήν. Πάντες ἔφρισσον ἐξ ἠδονῆς ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ θνητοῦ ἐκείνου οὐρί.

— Αὕτη, εἶπε, δεῖξας τὴν νεάνίδα ὁ Σεῖκ, οὐδέποτε θὰ γίνῃ σύζυγος ἐκείνου, ὁ ὁποῖος θὰ φονεύσῃ τὸν φίλον μου, ἀλλ' ἐκείνου ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν προσεχῆ μάχην, θὰ φονεύσῃ τὸν ἐχθρόν μου.

Ἡ Ζουλέμα ἐγένετο ἀφαντος, καὶ μετ' αὐτῆς τὸ φῶς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν δύο νέων.

Ἐκεῖ, πλησίον εἰς τὸν βράχον, ὁ ὁποῖος καλεῖται σήμερον τοῦ Σορλόνου, αἱ πρῶται τῆς πρωίας ἀκτῖνες εἶδον δύο ἰσπότηας ἐνεδρεύοντας.

Οἱ Νορμανδοὶ ἐπροχώρουν. Προηγεῖτο δ' αὐτῶν ὁ Ροβέρτος, φέρων ἀστράπτουσας χρυσοῦν πανοπλίαν καὶ ἐρυθρὰ πτερὰ.

Οἱ δύο ἐνεδρεύοντες ἐφώρμησαν κατ' αὐτοῦ. . .

Τὸ αἷμα τοῦ Σορλόνου ἔδωκε τὸ ὄνομα εἰς τὸν βράχον.

— Ποῖος τὸν ἐφόνευσεν, ὁ Ἰβραῖμ ἢ ὁ Ρέδης; ἠρώτησαν ταυτόχρονως ὁ τε Ἰουσοῦφ καὶ ὁ Γίνος, οἵτινες ἠκροῶντο προσεκτικώτατα.

Ἀμφοτέροι ἐτραυματίσαν αὐτόν. Ὁ Ρέδης ἔμεινε νεκρὸς ἐπὶ τοῦ πεδίου. Ὁ Ἰβραῖμ καθημαγμένος ἔκοψε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ροβέρτου καὶ χωρὶς νὰ σταθῇ, ὅπως δέσῃ τὰς πληγὰς του, ἔδραμε καὶ κατέθεσεν αὐτὴν εἰς τοὺς πόδας τῆς Ζουλέμας. Ἐκεῖ ἔπεσε καὶ ἐκεῖνος, ὅπως μὴ ἐγερθῇ πλέον. Ἀπῆλθεν εἰς τὰς σκηνὰς τῶν πατέρων του. Οἱ διδάσκαλοι τοῦ πολέμου ἐκήρυξαν νικητὴν τὸν Ἰβραῖμ.

Καὶ ὑπῆρξαν ἀδικοὶ! ἀνέκραξεν ὁ Γίνος. Ἡ αὐτὴ ἀνδρεία, ἡ αὐτὴ γενναιότης. Εἷς δάκτυλος σιδήρου περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον εἰσερχόμενος εἰς τὰς σάρκας δὲν ἀρκεῖ νὰ διακρίνῃ τὸν ἀνδρεῖον.

Ἐλάλησας τοὺς λόγους τοῦ σοφοῦ, εἶπεν ὁ Ἰουσοῦφ πρὸς τὸν Γίνον, βλέπων αὐτὸν μειδιῶν, καὶ ἐγὼ εἶμαι μετὰ σοῦ.

Καὶ θὰ σοῦ εἰπῶ ἀκόμα πολλοὺς τοιοῦτους, ἂν θέλῃς νὰ τοὺς ἀκούσῃς. Ἄν ἦσαι ἀγαθὸς ἰσπότης, ὡς λέγεις, καὶ ὡς καὶ ἐγὼ σὲ θεωρῶ, ὀφείλεις νὰ ἀναθέσῃς τὴν ὑπόθεσίν σου εἰς τὸν βασιλέα Μαμφρέδην, νὰ προτιμήσῃς τὸ γενικὸν συμφέρον ἀπὸ τὸ ἰδικόν σου, διότι, τί νομίζεις ὅτ' εἶναι ὁ μοχθηρός; ἄνθρωπος ἐπιδιώκων τὸ συμφέρον του ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἄλλων. Ἐπειτα οὐδὲν σπουδαῖον θυσιάζεις, ἀναβάλλων τὴν μονομαχίαν. Τοῦτο σοὶ τὸ ἐβεβαίωσεν ὁ Μολλᾶς σου, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι δὲ καὶ ἐγὼ, ὁ ὁποῖος ἀνεμίχθην εἰς πολλὰς μονομαχίας καθ' ὅλην τὴν Ἰταλίαν.

— Τὸ ὀρκίζεσαι, ξένε;

— Εἷς τὴν πίστιν μου, ἀπάντησεν ὁ Γίνος, θίξας τὸ μέτωπόν του. Δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἰδῶ ἀτιμασμένον, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ἀτιμία σου ἦτο ἡ δόξα μου.

— Σὲ πιστεύω, διότι τὸ πρόσωπόν σου εἶναι τὸ πρόσωπον τοῦ δικαίου, εἶπεν ὁ Ἀμηρᾶς καὶ διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ἐγγεῖριδιου του νύξας τὴν ἀριστεράν του ἐξήγαγεν ἀπ' αὐτῆς σταγόνας τινὰς αἵματος καὶ προσέθετο :

— Φύλαξον, ὦ γῆ, τὸ αἷμά μου τοῦτο καὶ μετ' αὐτοῦ τὴν αἰσχύνην μου· ἂν δὲ ἔλθω μίαν ἡμέραν νὰ σοὶ τὸ ζητήσω, δίδων σοὶ ὡς ἀντάλλαγμα τὸ αἷμα τοῦ ἐξυβρίσαντός με, ἀπόδος μοι αὐτὸ ἀσιπλον· ἀλλ' ἂν ἀποθάνω, χωρὶς νὰ τὸ ἐξαγοράσω, χύσε το ἐπὶ τῶν κροτάφων μου, καὶ

ἄς μαρτυρήσῃ ἐναντίον μου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Κόμη Ἰορδάνη τῆς Ἀγαλλῶνος, μὴ προφυλάττεσαι ἀπ' ἐμοῦ, οὐδέ ἀπὸ τῶν ἰδικῶν μου. Εἴμεθα φίλοι, ἕως οὗ ὁ βασιλεὺς ἔχει ἐχθρούς.

— Καθὼς εὐχαριστεῖσαι, Ἰουσοῦφ.

— Τώρα ἄς υπάγωμεν νὰ καθησυχᾶσμεν τοὺς ἡμετέρους, εἶπεν ὁ Μαμφρέδης, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀνήσυχτοι.

Καὶ οὕτως ἔπραξαν. Τὴν νύκτα ἐκείνην, δὲν ἐκοιμήθησαν πλέον. Ἀνεέωσαν τὰ πυρὰ, καὶ διενυκτέρευσαν συνομιλοῦντες.

Ὁ Μαμφρέδης ἐκάθητο ἐν μέσῳ τοῦ Ἰουσοῦφ καὶ τοῦ Ἀγαλλῶνος. Ἡ βασίλισσα τοὺς περιεποιεῖτο. Ἡ Ἰόλη ὑπεδέξατο αὐτοὺς μειδιδῶσα, καὶ ἐκεῖνοι ἔμειναν εὐχαριστημένοι.

Ὁ Ἀμνηρᾶς ἐρωτηθεὶς πῶς συνητηθήσαν μετὰ τοῦ κόμητος Ἰορδάνου, ἀπεκρίνατο :

— Δέον νὰ μάθετε, κύριοί μου, ὅτι μετὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ βασιλέως, ὁ ὅποιος διήλθεν ὑπὸ τὰ καταλύματά μου, ἐξηπλώθην χαμαὶ καὶ ἐθρήνου ἐπὶ τῇ παρελθούσῃ καὶ τῇ παρούσῃ συμφορᾷ.

[Ἔπειτα συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Τέλος]

Ἀκούσασα δοθεῖσαν τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας τοῦ συζύγου της, ἡ Σάρρα ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐποίησε κίνησιν τινα ὡς εἰ νὰ ριφθῇ ἐκ τῆς ἀμάξης.

Ὁ Φροσσάρ ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, μεθ' ὃ ἐσκέφθη: Ἐγὼ εἶμαι τέλος πάντων μετ' αὐτῆς, θὰ δυνηθῶ ν' ἀποκρούσω δυστύχημά τι. Καὶ κύψας πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην, εἶπεν ἀπλῶς :

— Εἰς τὴν ὁδὸν Bellechasse.

Ἡ Σάρρα εὐχαρίστησεν αὐτὸν διὰ νεύματος, καὶ ριφθεῖσα ὀπισθεν, ἐφάνη κοιμωμένη. Τῆς ἀμάξης στάσης ἀνεκλήθη εἰς τὴν ζώην. Ἠγέρθη καὶ, βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ Φροσσάρ, κατήλθε.

Θαλαμηπόλος ἐφάνη πάραυτα, προσκληθεὶς ὑπὸ δύο κωδωνισμῶν, ἀντηχησάντων ἐν τῇ σιγῇ τῆς κλίμακος. Ἐδειξε τὴν εἰσοδὸν τῇ Σάρρᾳ, ἣτις δι' ἐπιτακτικῶν νεύματος ἐπέταξε τῷ Φροσσάρ νὰ μὴ τὴν ἀκολουθήσῃ. Εὔρε τὰς θύρας ἀνεωγμένας, ὡσεὶ περιεμένετο.

Εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον ἔστη, συστέλλουσα τοὺς παλμούς τῆς καρδίας της, εἶτα θαρραλέως εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκον, ἐν ᾧ ἡ Λευκὴ εἶχε διέλθῃ τὰς θλιβερὰς ὥρας, αἵτινες τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς της ἠκολούθησαν.

Μετὰ τινα στιγμὴν ἠνεφύχθη θύρα, καὶ τὴν λευκὴν ἐσθῆτά της εἰσέει ἡμφισμένη ἢ νεόνυμφος ἐνεφανίσθη, καὶ προχωρήσασα διὰ πραεῖας φωνῆς :

— Τί ζητεῖτε ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ; ἠρώτησε.

— Τὸν σύζυγόν σας, ἀνεφώνησεν ἡ Σάρρα, περιφρονοῦσα αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος.

— Καὶ τώρα ἀκόμη; εἶπεν ἡ Λευκὴ.

— Καὶ τώρα καὶ πάντοτε! ὑπέλαβεν ἡ Σάρρα μανιωδῶς. Εἶναι ἰδικός μου! Τὸν θέλω!

Ἐποίησεν ἐν βῆμα, ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν θύραν ἐφ' ἣς ἡ Λευκὴ εἶχεν εἰσέλθῃ. Αὕτη ἐπέθη ἔμπροσθεν, ὡς ζῶν κώλυμα, καὶ ἀποφασιστικῆ, ἐκτείνουσα τοὺς βραχίονας,

— Δὲν θὰ τὸν ἴδητε!

— Ἄ! ἄ! φοβεῖσαι λοιπὸν νὰ μὴ σοῦ ἀποσπάσω αὐτόν; εἶπεν ἡ Σάρρα μετὰ φρικώδους χαρᾶς. Δὲν εἶσαι λοιπὸν βεβαία περὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἰσχύος σου;

Δύο ἀστραπαὶ ἔλαμψαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Λευκῆς. Ἀνέφξεν αὐτὴ ἡ ἰδία τὴν θύραν, καὶ διὰ τόνου ἀξιοθαυμάστου ἐμπιστοσύνης ἔδειξε τὴν διάβασιν εἰς τὴν Σάρρᾳ, λέγουσα τὴν μόνην ταύτην λέξιν:

— Εἰσέλθετε.

Ἡ Σάρρα διήλθε καί, ὀπισθεν αὐτῆς, ἡ Λευκὴ ἔμεινε κατηφῆς καὶ πεπηγυῖα, ἀφιεῖσα τὴν ἀντεραστρίαν της μόνην μετὰ τοῦ συζύγου της.

Ὁ Πέτρος, ὄρθιος παρά τι παράθυρον, ἀνέμενε. Ἦτο ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ μαρκησίου Δεσσυνῆ. Εἰσελθοῦσα ἐν αὐτῷ ἡ Σάρρα κατελήφθη ὑπὸ ἀθυμίας.

Ἐνόησεν ἐν μιᾷ στιγμῇ πᾶν ὅ,τι τερατώδες εἶχεν ἡ τελευταία αὕτη ἀπόπειρα.

Ἄλλ' ἡ ἀπηλπισμένη ἰσχύς τοῦ ἔρωτός της ἦτο τοιαύτη, ὥστε δὲν ὤπισθοδρόμησε. Καὶ μὴ ἔχουσα θάρρος ὅπως ὁμιλήσῃ, οὔτε ἀρεκτὴν λογικὴν ὅπως ἀπομακρυνθῇ, ἐρρίφθη ἐπὶ τινος κλιντήρος κλαίουσα.

Ὁ Πέτρος ἦλθε πρὸς αὐτὴν καί, μετὰ φωνῆς πραεῖας,

— Διατί κλαίετε; καὶ πῶς εἴσθε ἐδῶ;

— Κλαίω, διότι σὲ ἀγαπῶ καὶ σὺ μ' ἔκαμες νὰ ὑποφέρω ἀπεκρίνατο. Εἶμαι δὲ ἐδῶ, διότι δὲν δύναμαι νὰ ζήσω ἀνευ σοῦ.

— Θὰ ἐδίδον τὸ πᾶν ὅπως συντελέσω νὰ μὴ ὑποφέρητε, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, ἀλλ' ἤξευρετε ὅτι δὲν ἀνήκω πλέον εἰς ἐμαυτόν.

— Καὶ μήπως προηγουμένως ἀνήκες;

— Ὑμεῖς αὐτὴ μὲ διετίθετε. Δὲν ὄφειλον νὰ συναινῶ εἰς πάντα ὅπως σὰς σώσω;

— Ἄ! λοιπὸν! ἀνωφελῆς προσπάθεια, ἀνέκραξε μετὰ παραφορᾶς, διότι ἐχάθην τώρα πλέον ἢ ποτέ Ἐπιστολὴ ὑπ' ἐμοῦ γραφεῖσα ἐγνώρισε τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν μου. Γινώσκει ὅτι ἀνεχώρησα ἵνα μὴ ἐπανέλθω πλέον. Ἐρχομαι λοιπὸν νὰ μάθω ἐὰν τώρα, ὅποτε δὲν ἔχω ἄλλον ἢ σὲ ὅπως μὲ ἀγαπᾷ καὶ μὲ προστατεύῃ, θ' ἀπευθυνθῶ ἀνωφελῶς εἰς τὴν τιμὴν σου.

— Εἰς τὴν τιμὴν μου! ἐπανέλαβεν ὁ Πέτρος. Θὰ εἶμαι σεβαστότερος, ἐγκατα-

λείπων γυναῖκα φέρουσαν τ' ὄνομά μου, ἢ ἀποποιούμενος τοῦ ν' ἀκολουθήσω τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου μου, τοῦ εὐεργέτου μου, τοῦ δευτέρου πατρός μου; Ὑπήρξα ἄτιμος ἀπαξ, λησμονῶν πάντα, μαγευθεὶς ὑπὸ τοῦ βλέμματός σας, παράφρων καταστάς ὑπὸ τῆς καλλονῆς σας· δις ὁμως δὲν θὰ γείνω.

— Πρόσεξε, εἶπεν ἡ Σάρρα, ἀπελπισθεῖσα ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ Πέτρου... Δὲν εἶπον πάντα εἰς τὸν κόμητα... Ἀγνοεῖ τὸ ὄνομα τοῦ δν ὀφείλει νὰ τιμωρήσῃ... Ἄλλ' ἔχω τὰς ἐπιστολάς σου, καὶ ἂν δὲν ἀναχωρήσῃς ἀμέσως μετ' ἐμοῦ, θὰ τῷ τὰς στείλω.

Ἐξήγαγεν ἤδη καὶ ἔπαλλεν αὐτὰς ὡς ὄπλον. Διὰ μιᾶς κινήσεως ἠδύνατο ἐκείνος νὰ τὰς ἀρπάσῃ καὶ ἐξαλείψῃ. Ἄλλ' οὔτε προσεπάθησε. Ἠρξάτο νὰ γελᾷ.

— Ὠραῖος ἔρωσ, ἀνεφώνησεν, εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἀπειλεῖ! συγκινητικὴ τρυφερότης ἢ πατάσσουσα καὶ φονεύουσα! Καὶ λέγετε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε; Τί θὰ ἐπράττετε λοιπὸν ἐὰν μ' ἐμισεῖτε;

— Ὡ! ἀλλὰ δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι παρεφρόνησα, ὅτι ἀποθνήσκω! Πέτρε, αἰτοῦμέ σε χάριν ἐλέους! Ἐλθέ! Ὡ! ἂν δὲν ἔλθῃς, θὰ σὲ φονεύσω.

— Ἔστω! γινώσκετε ὅτι ὁ θάνατος δὲν μὲ φοβίζει. Τὸν ἐζήτησα, μὲ ἀπέφυγε. Θὰ σὰς τὸν ὀφείλω ὑποφέρω μάλιστα τόσον, ὥστε θὰ σὰς εὐγνωμονῶ διὰ τοῦτο.

— Πέτρε, ἀνέκραξεν ἡ Σάρρα, ὀρέγουσα πρὸς αὐτὸν ἰκετιδὰς χεῖρας...

— Χαίρετε, εἶπε. Μετὰ τὴν ἀπειλήν, ἦν μοι ἀπηυθύνετε, οὐδὲν ὑπολείπεται ἡμῖν νὰ εἰπώμεν.

Καὶ μετὰ σταθεροῦ βήματος, χωρὶς νὰ στραφῇ, ἐξῆλθεν.

Ἡ Σάρρα ἠθέλησε νὰ κραυγᾶσῃ, ἀλλ' ἡ γλῶσσά της ἐκόλλησε πεπηγυῖα εἰς τὸν οὐρανίσκον της, εἶδε τὸν θάλαμον στρεφόμενον περὶ αὐτὴν μετὰ φρικαλέας ταχύτητος, καὶ ἔπεσεν ἐρείσασα τὰς χεῖρας εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ κλιντήρος.

Μετὰ τινα στιγμὴν ἠσθάνθη ὅτι ἀνῆγειρον αὐτὴν καὶ τὴν ἐκάθισον ἡσύχως.

Ἐμεινεν ἀδρανῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι διετέλει εἰς τὸ βᾶθος ἀθύσσου. Ἦκουσε φωνῆς τινος ὁμιλοῦσης παρ' αὐτῆς.

Ἡ φωνὴ αὕτη ἦτο ἰκετευτικὴ καὶ κατανυκτικὴ. Ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδε τὴν Λευκὴν.

— Διατί θέλετε νὰ τὸν καταστρέψετε, ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾶτε, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, ποῖαν χαρὰν θὰ αἰσθανθῆτε διὰ τοῦ θανάτου του καὶ τοῦ ἰδικοῦ μου;

— Τὰ πάντα ἐν τῷ βίῳ μου εἶναι ἐρείπια καὶ καταστροφά, ἀπεκρίνατο ἡ Σάρρα· θέλω ὅπως ἡ δυστυχία τῶν ἄλλων ἐξισωθῇ πρὸς τὴν ἰδικήν μου. Τὸ πᾶν ἄς καταρρεύσῃ! ἄς πέσῃ! ἄς καταστραφῇ! Ἐπὶ τίνι δικαίωματι νὰ εἴσθαι εὐτυχῆς, ὅταν ἐγὼ σπαράττωμαι ὑπὸ τόσων ἀγνηδόνων; Ἡ εὐδαιμονία σας εἶναι βάσανός μου! Ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾶς σὺ, ἀφοῦ δὲν μ' ἐννοεῖς.

Ἡ Λευκὴ ἠγέρθη, ἐφαίνετο ὡσεὶ ὑψηλοτέρα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον.

— Ὁ ἔρωσ δὲν εἶναι ὁ αὐτὸς παρ' ἐμοῦ. ἴπεν. Ἦσυχάσατε ὅμως, κατευνάσατε τὰ ζηλότυπα πάθη σας, παραιτήθητε ἀπὸ τοῦ νὰ θέλητε τὴν καταστροφὴν του καὶ ἐγὼ συναινῶ εἰς αἰώνιον χωρισμόν. Σὰς ὑπόσχομαι ν' ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ μὴ τὸν ἀκολουθήσω· θέλετε νὰ καταστρέψητε καὶ νὰ σπαράξῃτε. Αἱ λοιπὸν! θὰ καταστρέψῃτε τὸ μέλλον μου καὶ θὰ σπαράξῃτε τὴν καρδίαν μου. Ἀλλὰ δὲν θὰ παραπονεθῶ, ἐὰν ἀντὶ τῆς θυσίας ταύτης δύναμαι νὰ σὰς κάμψω καὶ νὰ σὰς σώσω.

Ἡ Σάρρα ἐθεώρησε τὴν Λευκὴν μέχρι τοῦ βαθοῦ τῆς ψυχῆς.

— Συγκατανεύεις λοιπὸν νὰ μὴ τὸν ἐπανίδῃς πλέον;

Εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης τοῦ μαρκησίου, ἐν χρυσῷ πλαισίῳ ἐκρέματο εἰκὼν γυναικίος. Ἡ Λευκὴ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς αὐτὴν καὶ ἀνευ δισταγμοῦ.

— Εἰς τὴν μνήμην τῆς μητρός μου, ἀνεφώνησε, σὰς τὸ ὀρκίζομαι!

Ἡ εἰλικρίνεια ἐζωγραφεζέτο ἐν τῷ τόνῳ τῆς νεαρῆς γυναικίος. Ἡ Σάρρα ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, εἶτα, σοβαρῶς, ἀφῆκε τοὺς λόγους τούτους:

— Εἶσαι καλλιτέρα ἐμοῦ, εἶπε, διὰ τοῦτο σὲ ἀγαπᾷ.

Ἡ Λευκὴ, τρέμουσα, δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ τῇ ὀμιλήσῃ. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς Σάρρας ἀποτόμως μετεβλήθη.

Ἐπὶ κωφὸς σιγὴ ἐπεκράτησεν ἐν τῷ θαλάμῳ. Ἡ Σάρρα ἔλαβε μηχανικῶς τὴν δεσμίδα τῶν ἐπιστολῶν, ἐξ ὧν μία ἀπεσπάσθη.

Τὴν ἀνέφξε καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἀναγινώσκῃ. Ἀπέπνεεν ἀπᾶσα βαθεῖαν μελαγχολίαν.

Ὁ Πέτρος ἐμέμφετο ἑαυτοῦ πικρῶς ἐπὶ τῷ διαπραγνέντι σφάλματι. Ἐπεθύμει νὰ τὸ ἐξαγοράσῃ μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς του.

Ἰκέτευε τὴν Σάρραν νὰ μὴ σκέπτηται πλέον περὶ αὐτοῦ.

Σπουδαία συμπλοκὴ ἠτοιμάζετο διὰ τὴν ἐπαύριον καὶ εἶχε τὸ προαίσθημα ὅτι δὲν θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ τὴν ἀπεχαιρέτα ὑστατον.

Ἐπραξεν ὅ,τι ἦν αὐτῷ ἐφικτὸν ἐν ἰαποθάμῳ. Οὕτω μάρτυς τῆς συνειδήσεώς του, ἠθέλησε νὰ τιμωρήσῃ ἑαυτόν.

Ἐσκέφθη ὅτι ἂν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ τότε, ἔπραξε τοῦτο, διότι ἐβασάνιζετο ὑπὸ τῶν τύψεων, καὶ ὄχι διότι δὲν ἠγάπα αὐτὴν.

Οὐδὲν ἔδειχθη δυσμενὴς πρὸς αὐτὴν, ἀλλ' ἐζήτει τὴν θυσίαν χάριν τῆς τιμῆς. Καὶ ἐφραντάσθη αὐτὸν πόσον εἶχεν ὑποφέρει...

Ἡ καρδία τῆς ἐπαλλε, δάκρυα ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, καὶ ἔκλαυσεν, ἀλλὰ, τὴν φορὰν ταύτην, ὄχι ἐκ λύσσης ἢ ζηλοτυπίας.

Μεθ' ὃ ἤρπασε τὰς ἐπιστολάς, καὶ ἐρριψεν αὐτάς εἰς τὴν ἀντεραστρίαν τῆς.

— Λάβε καὶ καῦσέ τας, εἶπε διὰ τρομερῆς φωνῆς.

Ἡ Λευκὴ ἀφῆκε κραυγὴν παράφρονος χαρᾶς, ἤναψε κηρίον, καὶ παραχρῆμα ἡ μόνη ὑλικὴ μαρτυρία τοῦ σφάλματος ἐξηφανίσθη.

Ἡ Σάρρα ἐθεώρησε πίπτοντα τὰ καιόμενα τεμάχια αὐτῶν καὶ τῇ ἐφάνη ὅτι μετὰ τοῦ ἀναθρώσκοντος λεπτοῦ καπνοῦ ἀρίπτατο καὶ τὸ μῖσός τῆς.

— Ἔστω εὐδαίμων, ἀφοῦ δύναται εἰσέτι νὰ ἦναι!... Σοὶ τὸν δίδω...

Καὶ ἀποσύρουσα τὰς ὑπὸ τῆς Λευκῆς ἀσπαζόμενας χεῖράς τῆς:

— Εὐχου τῷ Θεῷ ὅπως λησμονήσω. Ἐρριψεν ὑστατον βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τὴν θύρας, ἀφ' ἧς ὁ Πέτρος ἐξῆλθε, καὶ σταθερωτέρα, σχεδὸν ἀνακουφισθεῖσα, ἐξῆλθε.

Κατελθοῦσα τὴν κλίμακα εὔρε τὸν Φροσσάρ ἀναμένοντα αὐτήν. Δι' ἐνὸς βλέμματος ὁ ἀγαθὸς νεανίας ἐμάντευσε τί συνέβη. Εἶδε τὴν Σάρραν μεταμορφωθεῖσαν.

— Ποῦ μέλλω νὰ ὑπάγω τώρα; εἶπε, σκεφθεῖσα τὴν ἐπιστολὴν τῆς. Ἦν ὁ κόμης ὤφειλε νὰ ἔχῃ ἤδη εἰς τὰς χεῖράς του... Δὲν δύναμαι νὰ ἐπιστρέψω οἴκαδε.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ἡσύχως ὁ Φροσσάρ.

Ἡ Σάρρα ἐδίστασε ν' ἀποκριθῆ εἶτα, κλίνασα τὸ μέτωπον:

— Ὁ σύζυγός μου ἠξεύρει τὴν ἀλήθειαν.

— Ὅχι, κυρία, εἶπεν ὁ νεανίας. Τὸ γραμματίον ἐκεῖνο, ὅπερ εἶχετε δῶσῃ ὅπως ἐγχειρισθῆ, τὸ ἔλαβον... Μὲ συγχωρεῖτε... τὸ ἔσχισα χωρὶς νὰ τὸ ἀναγνώσω... Ὅθεν ἐπανέλθετε εἰρηρικῶς εἰς τὴν οἰκίαν σας... Τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας σας διεθέσατε εἰς ἐπίσκεψιν τῆς κ. Στέβαρτ... Ἄν δὲν εὔρετε τὴν εὐδαιμονίαν, θὰ ἔχητε τοῦλάχιστον τὴν ἡσυχίαν.

Ἡ Σάρρα ἔτεινε, χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ, τῷ Φροσσάρ τὴν χεῖρα, ἣν οὗτος ἐσφιγξε μετὰ συγκινήσεως. Καὶ ἀναβάσα ἐπὶ τοῦ ὀχήματος ἐπέστρεψεν οἴκαδε.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Πέτρος καὶ ἡ Λευκὴ περιεπάτου ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Λυόν, ἀναμένοντες τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμαξοστοιχίας. Ἡ νεαρὰ δυὰς ἐσίγα, ἀπολαύουσα ἀπλήστως τῶν τελευταίων στιγμῶν, ἃς εἶχον νὰ διέλθωσιν ὁμοῦ.

Ὁ Σεβεράκ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του, ἣ δὲ Λευκὴ ἔμεινε εἰς Παρισίους. Αὕτη τὸ ἐπεθύμει καὶ ἐκεῖνος ἠνέχθη τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ὡς διαταγὴν.

Ἦδη τὰ δύο ταῦτα λατρευόμενα ὄντα, χωριζόμενα ὑπὸ εἶδους τινὸς αἰδοῦς ὑπὸ τοῦ σφάλματος αὐτοῦ ἐγειρομένης, ἐμελλον, ἔσαι εἰς τὴν ἀποχαιρετισθῶσιν.

Εἰκοσάκις ὁ Πέτρος, ἐν τῇ ὁδηγησάσῃ αὐτοὺς ἀμαξῇ, ἦτο ἔτοιμος νὰ φωνήσῃ: «Σύγγνωτέ μοι, λησμονήσατε μ' ἐσώσατε ὅπως μὲ ἀφήσητε νὰ ὑποφέρω; Ἀγαπᾷ ὑμᾶς τόσο!»

Εἶχεν ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς Λευκῆς. Ἦτο τόσῳ κατηφῆς, ὥστε δὲν ἐτόλμησε νὰ τῇ ὀμιλήσῃ, φοβούμενος μὴ

τὴν προσβάλῃ. Καὶ κατατεθλιμμένος ἐσκέπτετο, ὅτι μετὰ τινα λεπτὰ θὰ ἦτο μακρὰν αὐτῆς, ἣν ἴσως δὲν θὰ ἐπανέβλεπε πλέον.

Ἀναμφιβόλως ἡ σκέψις τοῦ ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὴν τῆς Λευκῆς, διότι ἡ νεαρὰ γυνὴ τὸν ἐθεώρησε. Ἐλαβε τὴν χεῖρά τῆς καὶ τὴν ἐσφιγξεν ἰσχυρῶς, ὡσεὶ μὴ θέλων νὰ χωρισθῇ πλέον ἀπ' αὐτῆς. Ἐμειναν οὕτω, ἀκίνητοι, ἰστάμενοι πρὸ τοῦ βαγονίου, ἐν ᾧ ὁ Σεβεράκ εἶχε θέσῃ τὰ πράγματα τοῦ. Φρικώδη ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν αὐτοῖς ἡ φωνὴ τοῦ ὑπαλλήλου,

— Ἐμπρός, κύριοι, εἰς τὰς θέσεις σας...

Ἡ στιγμὴ ἦν ἐφοβοῦντο ἐφθασεν, ὠφείλον ν' ἀποχαιρετισθῶσιν.

Ὁ Πέτρος ἐποίησε προσπάθειάν τινα.

— Λευκὴ, εἶπε, σὰς συνιστῶ τὴν μητέρα μου. Ἀναχωρήσαντός μου, θὰ διατελῆ μόνη· ἐπειδὴ δὲ μὲ ἀγαπᾷ φιλοστόργως, θὰ θλιβῆται πολὺ. Ἀντικαταστήσατέ με παρὰ τῇ δυστυχῇ γυναικί. Τρέφετε δι' αὐτὴν τὸ φίλτρον, οὔτινος ἐφάνην ἀνάξιος ἐγὼ. Καὶ ἂν δὲν ἐπιστρέψω... διότι δέον πάντα τις νὰ προβλέπῃ, νὰ μὴ ἐγκαταλείπητε αὐτὴν ποτέ. Μοὶ τὸ ὑπόσχεσθε:

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἐθεώρησε τὴν Λευκὴν ἀνυπομόνως. Μὴ δυναμένη ν' ἀποκριθῇ ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τρέμουσα κατένευσε μόνον καὶ ἔτεινε αὐτῷ τὴν χεῖρα. Ἐδράξατο αὐτῆς μετὰ πάθους καὶ τὴν ἔθλιψεν εἰς τὰ χεῖλη του... Ἀποσπασθεὶς δ' ἐξ αὐτῆς ἀνῆλθεν εἰς τὸ βαγόνιον. Αὕτη ἦτο ὀρθία, εἰς τὴν βαθμίδα, πρὸ τῆς ἀνεωγμένης θύρας.

Ὁ Πέτρος προσήλου τὰ βλέμματα ἐπ' αὐτῆς, ὁπότε ἠκούετο ἡ φωνὴ τοῦ ὑπαλλήλου κράζοντος:

— Κυρία, ἡ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ.

Ἡ γυνὴ ἐστράφη. Ἡ ἀποβάθρα ἦτο κενή. Εἶδεν ἑαυτὴν μόνην μένουσαν ὀπίσω, ἐνῶ ἐκεῖνος, δν ἐλάτρευεν ἀπεμακρύνετο, καὶ εἶπε καθ' ἑαυτήν:

— Ὅχι, εἶναι ἀδύνατον!

Δύναμις, ἰσχυροτέρα τῆς θελήσεώς τῆς τὴν παρέσυρε καὶ, δι' ἐνὸς σκιρτήματος εὔρεθη ἐν τῷ βαγονίῳ παρὰ τὸν Πέτρον.

Οὗτος ἀφῆκε κραυγὴν. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἀνεχώρησεν.

K

Τῇ ἐπαύριον τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Λευκῆς καὶ τοῦ Πέτρου, ἡ κόμησσα Καναλέλ ἐπεσε βαρῶς ἀσθενῆς. Οἱ ἰατροὶ ἔλεγον ὅτι ἐκρουλόγησεν. Ἡ ἀγαθὴ Στέβαρτ, ἥτις δὲν εἶχεν ἀναχωρήσῃ, ἐνεκτέστη παρ' αὐτῆς, ἐπεμελεῖτο αὐτῆς μετ' ἀξιοθαυμάστου ἀφοσιώσεως, καὶ ἐχάρη λίαν βλέπουσα αὐτὴν ἐκτός κινδύνου.

Ὁ κόμης, τὰς φρικαλεωτέρας ὀδύνας ὑποστάς, ἤρξατο τρέφων ἐλπίδας περὶ τῆς ἀναρρώσεώς τῆς. Ἀλλ' αὕτη δὲν ἀνέλαβεν εἰσέτι πλήρως τὰς δυνάμεις, ἦτο λίαν ἐξησθενημένη καὶ ἐν μαρασμῷδε καταστάσει, ὡς ὠραῖον ἄνθος, ὅπερ φέρει κεκρυμμένον τὸν σκώληκα ἐν αὐτῷ.

Ἐξηπλωμένη ἐν τῷ μικρῷ αὐτῆς κλιν-

τῆρι, ἀφίει νὰ ρέωσιν αἱ ἡμέραι τῆς μὴ προφέρουσα λέξιν καὶ θεωροῦσα εἰς τὸ κενόν.

Ὅτε ὁ κόμης, ἀνήσυχος ἐπὶ τῇ βραδύτητι τῆς ἀναρρώσεως, τῇ ἔλεγεν :

— Ὑποφέρετε ; ἐμειδία καὶ ἀπεκρίνετο πράως :

— Ὅχι.

Ἠγέρθη ἐν τούτοις ὅπως παραστῆ εἰς τὸν γάμον τοῦ Φροσσάρ, εἰς δὲ ὁ Μερλώ, συμπαθήσας αἰφνης, ὅπερ ἐφάνη ἀνεξήγητον, συνήνεσε νὰ παραχωρήσῃ τὴν κόρην του.

Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ὑστάτη ἀκτίς τοῦ ἄστρου ἐκείνου, τοῦ ἐπὶ τρία ἔτη ἐν τῷ παρισινῷ κόσμῳ λάμψαντος.

Ἡ κόμησσα ἐφάνη θελκτική, ὡς εἰς τὰς ὠραίας ἡμέρας τῆς εὐτυχίας τῆς. Δὲν ἠθέλησε νὰ πικράνῃ τὴν τελετὴν ταύτην, καὶ ἀπέτιπεν οὕτω, κρυφίως, ὑφισταμένη ὀδυνηρὰς ἀγωνίας, τὸ τῆς εὐγνωμοσύνης χρέος τὸ εἰς τὸν Φροσσάρ ὀφειλόμενον.

Ὁ κόμης, κατατεθλιμμένος, ἐκαλέσατο αὐθις τοὺς ἰατροὺς ἐν συμβουλίῳ.

Οὗτοι οὐδὲν εἶδον καὶ κατέταζαν τὸ ὑφ' οὗ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔπασχε δεινὸν ἐν τῇ εὐρείᾳ κατηγορίᾳ τῶν νευρικῶν ἀσθενειῶν.

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, καθηγητὴς τῆς ἰατρικῆς σχολῆς, μαθὼν τὴν ἀγγλικὴν καταγωγὴν τῆς Σάρρας, ἀφῆκεν ἐγειρόμενος τῆς ἔδρας του τὴν λέξιν «spleen», — ἰδιόζουσα τῷ ἀγγλικῷ ἔθνει νόσος, προσερχομένη ἐκ μελαγχολίας, — καὶ συνεβούλευσεν ἀλλαγὴν κλίματος.

Ὁ κόμης προέτεινε τῇ νεαρᾷ αὐτοῦ συζύγῳ νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἰταλίαν.

Συνήνεσεν. Ἐκεῖ ἡ ἀλλαγὴ τί ἐσήμαινε ;

Διέμειναν εἰς Νεάπολιν ἐφ' ὄλον τὸν χειμῶνα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς χλόης καὶ τῶν ἀνθῶν, ὑπὸ ἀκτινοβόλον ἥλιον καὶ θαυμάσιον ὀρίζοντα.

Δὲν ἰάθη ὁμως, ἀλλ' ἦτο ὠχρὰ καὶ κατηφής. Οὐδὲν ἰαματικὸν φάρμακον ἀφικνεῖτο μέχρι τῆς καρδίας τῆς. Τῷ ἔαρι, ἐπεθύμησε νὰ μεταβῆ εἰς Ἰρλανδίαν, εἰς τὰς ἰδιοκτησίας, ἃς ἡ θετὴ μήτηρ τῆς τῆς εἶχεν ἀφήσῃ.

Μεθ' ἡδονῆς πανεῖδε τὰς κοινορτώδεις ἐκείνας ὁδοὺς, ἃς εἶχε διαδράμῃ, γυμνοποῖς, ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ τῆς. Ἐκ τοῦ ἀέρος καὶ τῶν λειμῶν αἱ παρειαὶ τῆς ἀνέλαθον ὀλίγον αἶμα. Ἐφάνη ἀναζῶσα.

Ὁ κόμης, ὑπερχαρής, ἐνεκατέστη εἰς τὸν πύργον τοῦ Dunloe, ἀρχαίαν φεουδαλικὴν οἰκοδομήν, κλίνουσαν πρὸς τινὰ λίμνην. Διωργάνισεν ἐκδρομάς. Ἐπεσκέφθησαν τὸ μέρος ἐν ᾧ οἱ ἐπιδρομεῖς Δανοὶ ἠττήθησαν καὶ κατεσφάγησαν ὑπὸ τῶν Σαξόνων. Ἐλεμβοδρόμησαν ἐν τῇ χλοερόχθῳ λίμνῃ. Ἡ Σάρρα ὑπεχώρει εἰς πᾶν ὅ,τι ἤθελεν ὁ κόμης.

Ἡμέραν τινὰ, ἐνῶ ἐλεμβοδρόμου ἐπὶ τῆς λίμνης, ἔπασεν ἐν αὐτῇ ἡ ράβδος τοῦ κόμητος, ἣν ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα. Αὕτη συνεστράφη πρὸς στιγμὴν καὶ ἐξηφάνισθη. Ἐκπληττομένου δὲ ὅτι δὲν τὴν ἐβλεπεν ἀνερχομένην ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, λεμβοῦχος τις ἔλαβε τὸν λόγον.

— Δὲν θὰ τὴν ξαναἰδῆτε πλέον, εἶπε, ἐδῶ ὅ,τι πέφτει μεσ' ἐν τῷ νερό, μὰ γὰρ μιὰ στιγμὴ, δὲν ἀνεβαίνει πλεῖα. Οἱ γέροι μας λέγουν ὅτι μία νεράϊδα εἶναι στὸν πάτω τῆς λίμνης καὶ φυλάγει ὅσα πέφτουν μέσα.

Ὁ κόμης ἐμειδίασεν ἐπὶ τῇ ἀφελείᾳ ἐξηγήσει καὶ ἐποίησε διὰ τῆς κεφαλῆς νεῦμα εὐχαριστήσεως τῷ ναύτῃ.

Ἡ Σάρρα ἐκρέμασε τὴν χεῖρά τῆς ἐν τῷ κυανῷ ὕδατι ὅπερ ἔρρευσε κατὰ μῆκος τῶν λευκῶν δακτύλων τῆς, καὶ θεωροῦσα τὴν γαληνιαίαν ἔκτασιν τῆς λίμνης, ἐν ἣ ἀντανέκλα τὸ οὐράνιον χρῶμα καὶ ἡ χλόη τῶν ὄχθων ἐτονθόρυσεν :

— Ἴδου ὠραῖος τάφος.

Ἐπῆλθεν ἡ νύξ προσήγγισαν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ δὲν ἐγένετο πλέον λόγος οὔτε περὶ λίμνης οὔτε περὶ νηρηίδος.

Τῇ ἐπαύριον ὁ κόμης, ἀφοῦ ἀνέωξε τὰς ληθείσας διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἐπιστολάς, κατῆλθεν ὅπως δώσῃ διαταγὰς. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ κόμητος ἡ Σάρρα εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του Ἐκάθισε παρὰ τὸ παράθυρον, ἀναμένουσα τὴν ἐπάνοδον τοῦ συζύγου τῆς. Ἐκεῖ, ἀνεωγμένη τις ἐπὶ τραπέζιου ἐπιστολὴ εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς. Τῇ ἐφάνη ὅτι ἀνεγνώριζε τὴν γραφὴν τῆς Λευκῆς. Ἠγέρθη καὶ τὴν ἔλαβεν. Ἦτο πράγματι τῆς γυναικὸς τοῦ Πέτρου. Λέξεις ἐφείλκυσαν τὰ ὄμματά τῆς, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀναγνώσῃ :

— Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας θὰ εἶμαι μῆτηρ, ἀγαπητέ μοι θεε... Ἐλπίζω ὅτι θ' ἀγαπᾶτε τὸ τέκνον τοῦτο, ὅπερ ὁ Θεὸς στέλλει ἡμῖν...

Ἡ Σάρρα ἀφῆκε τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἀντεραστρίας τῆς, θριαμβευούσης ἤδη καὶ εὐδαίμονος. Ἐμεινεν ὀρθία, ἄφρονος καὶ ἀγρία, εἶτα φρικώδεις λυγμοὶ ἔσεισαν τὸ στήθος τῆς, σπαρακτικαὶ κραυγαὶ ἐξῆλθον τοῦ στόματός τῆς, καί, φεύγουσα τὰ βλέμματα, ὤρμησεν ἔξω τοῦ πύργου, ὡς παράφρων, καὶ εἰσέδυσεν εἰς τινὰ δενδροστοιχίαν τοῦ κήπου.

Ὁ κόμης ἐπανῆλθε καὶ ἐζήτησεν αὐτὴν εἰς τὰ δώματά τῆς, ἀλλὰ δὲν τὴν εὔρε. Κατῆλθεν εἰς τὸν κήπον, ἐκάλεσεν, ἀλλ' οὐκ ἦν φωνή. Ἐκπληκτος, ἐζήτησε πληροφορίας, ἀλλ' οὐδεὶς εἶχεν ἰδῆ τὴν κόμησσαν. Τέλος εὔρε τὰ ἴχνη τῶν βημάτων τῆς Σάρρας κάτω τῆς κλίμακος, ἠκολούθησεν αὐτὰ κατὰ μῆκος τῶν δενδροστοιχιῶν. Ἀφίκετο οὕτως εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης, ἐνθα ἐξηκολούθησε βαίνων.

Εἰς τὴν ὄχθην τοῦ βαθέος ὕδατος δύο μικροὶ πόδες βαθέως ἐσημειοῦντο ἐν τῇ γῆ, ὡσεὶ ἐκεῖ ἔστη ὅπως προσευχηθῆ καὶ κατόπιν νὰ ποιήσῃ τὸ ἄλμα. Πέραν, οὐδὲν ἐφαίνετο.

Ὁ κόμης ἀφῆκε κραυγὴν, ἔρριψε περὶ αὐτὸν ἀπελπί βλέμμα. Ἡ λίμνη ἐξετείνετο λαμπρὰ, ἀκίνητος καὶ σιγηλή.

Ἡ Σάρρα μετέβη παρὰ τῇ νηρηίδι ἵνα τῇ εἴπῃ τὸ θλιβερόν μυστικὸν τῆς.

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ, ΕΞΕΔΟΘΗ, ΕΞΕΔΟΘΗ

ΠΛΟΥΣΙΟΝ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΝ, ΚΟΜΨΟΝ, ΕΥΘΗΜΟΝ, ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ

ΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

(Ε Τ Ο Σ Γ)

Σύγκειται ἐκ 450 πυκνῶν σελίδων, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς ἀσεικονίζεται ἐν σμικρῷ ἢ φιλολογικῇ καὶ κοινωνικῇ φυσιογνωμίᾳ τοῦ ἔτους. — Κοσμεῖται δι' 60 λαμπρῶν εἰκόνων φωτοτυπικῶν, ἐπίτηδες κατασκευασθένων ἐν Λειψία καὶ Παρισίοις. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 100 ἄρθρα καὶ διατριβάς, ἀρίστης ἐκλογῆς, ἤτοι : διηγήματα, ἠθογραφίας, ποιήσεις, ἱστορικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ διατριβάς, καλλιτεχνικὰς μελέτας, δραμάτια, διαλογὰς, χαρακτῆρας, κοινωνικὰς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰς καὶ φαιδρὰς σατύρας ἐπικαίρους, ἐπιγράμματα, σκαλαθῦρματα, γρωμικά, βιογραφικὰ σημειώσεις, ἀνέκδοτα, γελιογραφικὰ παραστάσεις, κλπ. κλπ. — Συνεργᾶται ὑπὲρ τοὺς 80, πάντες σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχρόνου λογοτεχνίας. — Περιέχει δ' ἐπὶ πλέον καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1891

ἢ τοὺς λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν διαπρεπεστέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμμασι συγχρόνων ἑλλήνων.

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου συγκεντροῦται ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ σπουθηρὸν εὐφυΐα τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἑλλήνες, διερχόμενοι τὰς 450 χαριστάτας σελίδων τοῦ «Ἡμερολογίου» τοῦ κ. Σκόκου, ἀνευρίσκουσιν ἐν σμικρῷ τὴν φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοῦ : ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ :

Καρτόδετον φρ. 4 — Χρυσόδετον φρ. 8

Διὰ τὰς ἐπαρχίας :

Καρτόδετον φρ. 3 80. — Χρυσόδετον φρ. 4 80

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν τῆς ἀναδέχεται νὰ ἀποστέλλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβόλιμα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντίτιμον.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορινθῆς»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10